

Halit Ertuğrul _ Canan

Eğitimci-yazar Halit Ertugrul, 1956 yılında Adıyaman'ın Besni ilçesinin Şambayat Nahiyesinde dünyaya geldi. İlkokulu doğduğu yerde, Ortaokul ve öğretmen okulu'nu da Kırşehir'de okudu.

Daha sonra Niğde Eğitim Enstitüsü ve Gazi Eğitim Fakültesi, Eğitim Bilimleri Bölümü, Eğitim Yönetimi ve Denetimi Anabilim Dalı'ndan mezun oldu.

Cumhuriyet Üniversitesi, Kamu Yönetimi, Yönetim Bilimleri Bölümü'nde YÜKSEK LİSANS; Sakarya Üniversitesi, Sosyoloji Bölümü'nde de DOKTORA çalışmalarını tamamladı.

Yurdun çeşitli yerlerinde ilkokul öğretmenliği, okul müdürlüğü, Millî Eğitim Şube Müdürlüğü ve Millî Eğitim Müdürlüğü görevlerinde bulundu. Millî Eğitim Bakanlığı merkez teşkilâtına geçerek, Kurul Uzmanı ve Bakan Danışmanı olarak çalıştı.

Akademik çalışmalarını tamamlayan Halit Ertugrul, çeşitli üniversitelerde yöneticilik ve öğretim üyeliği yaptı.

Meslek hayatı boyunca, eğitim ve kültür alanında elliye yakın kitapları ve çok sayıda da makale ve yazıları yayınlandı. Kitapları çok sayıda ödül aldı ve çeşitli dillere çevrildi. Ayrıca, kitaplarının bazıları da, Milli Eğitim Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından tavsiye edildi.

Yayınlanan kitaplarından Kendini Arayan Adam, Düzceli Mehmet, Aysel, Selim ve Hande,

Canan gibi eserleri baskı rekorları kırdı.

Okuyucularıyla çok yakın bir iletişim içinde olan Halit Ertugrul, hergün onlarca mektup, telefon, email ve mesaj almaktadır.

Bugüne kadar yaptığı çalışmalardan dolayı, çok sayıda ÖDÜL ve TAKDİRNAME aldı. Ayrıca YILIN ÖĞRETMENİ seçildi.

Halit Ertugrul evli ve iki çocuk babasıdır.

HALİT ERTUGRUL

YAYINLANMIŞ ESERLERİ

! Kendini Arayan Adam

! Kendimi Buldum

! Düzceli Mehmet «Aysel

! Aşk Böyle Yaşanır

- | Yeni Bir Hayat
- | Dünyayı Ağlatanlar
- | Uçurumdan Dönüş
- | Gençlik Mektupları
- | Adım Adım Evlilik
- | Ailede ve Okulda Çocuk Eğitimi
- | Kültürümüzü Etkileyen Okullar
- | Dünyama Bahar Geldi
- | Eğitimde Bediüzzaman Modeli
- | Kendimizi Nasıl Yetiştirelim
- | Öğrencinin Başarı Klavuzu
- | Öğretmenin Başarı Havuzu
- | Siz Kimsiniz?
- | Çocuğumu Bana Verin
- | Selim ve Hande
- | Kitap Okumada Yeni Teknikler
- | Canan
- | Bilimsel Çalışmada Yeni Teknikler
- | Emre
- | Okuyuculardan İbretli Mektuplar
- | Günümüzden Hizmet Öyküleri
- Öğretmenlerden Hizmet Öyküleri

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....11

Bu Hayat Öyküsü Karşısında Ağlamaya Başladım13

BABAM ANNEM AYRI DİNLERE MENSUPTU

Annem Yahudi, Babam da Hristiyandı.....17

Müthiş Aşk.....18

Hapishaneden Gelen Haber20

Dayanılmaz Günler.....20

Bu kadar olur mu?.....22

Müthiş Bir Rüya.....24

İntikamın Böylesi.....25

İmam Efendiyi Sürdüler.....26

Mahalleli Evimizi Basmıştı28

ANNE- KIZ SOKAK ORTASINDA ÖLÜME TERK EDİLDİK

Nereye Gideceğimizi Bilmiyorduk..... .33

İlk Defa Bir Ümit Doğdu36

Annemin Bayramı.....37

BİZİ ÇETİN GÜNLER BEKLİYORDU

Mutluluğumuz Uzun Sürmedi.....43

Evden Atıldık.....46

Korktuğumuz Başımıza Gelmişti.....48

İYİLİK MELEĞİ SEVGİ ÖĞRETMEN ?

İyilik Meleği Sevgi Hanım.....53

Hayatım Karardı55

Ölmek İstiyordum.....58

Ölüme Uçtum.....60

Ben Yaşamıyordum Artık	62
Manevî Evlât Oldum	63
AHİRETE İMANIM OLMASAYDI BİN DEFA İNTİHAR EDERDİM	
Ahirete İmanın Çocuklar İçin Önemi	69
Sevgi Hanımın Sevgisi	71
Kafamdaki Sorular Beni Bunaltıyordu	72
Güzel Bir Giriş Yaptı.....,	74
Ölüm Nedir?.....	75
Ruh Nasıl Bir Şey?.....	77
Azrail Bir Çok İnsanın Canını Bir Anda Nasıl Alır?.....	79
Kabirde Korkmaz mıyız?.....	81
Keşke Ölüm Olmasaydı.....	82
Kabrine Gittiğim Zaman Annem Beni Duyar mı?	84
FELÂKETLER BİTMİYORDU. SEVGİ ÖĞRETMENİMİ DE KAYBETMİŞTİM.	
Annemi Hep Rüyamda Görüyordum.....	89
Şiir Birincisi Oldum.....	90
Mutluluğum Uzun Sürmedi.....	93
Felâketin Böylesi	94
Katil Kamyon.....	96
Annelere Komşuluk Olduk.....	99
Sabahlara Kadar Ağlıyorum.....	100
OKULA BAŞLADIM AMA AÇ KURTLAR KOKUMU ALMIŞTI	
Okulumu Başladım.....	105
İlk Başarı.....	106
İkinci Yılın İlk Sürprizi.....	108

Çok Korktum.....	109
Babamı ve Annemi Bunlar mı Öldürmüştü?.....	111
Hocam İmdatıma Yetiştii.....	113
Misyonerlerin Gerçek Yüzü	114
Risale-i Nur'dan Harika Cevaplar.....	116
Misyonerleri Kovdum	119
Kendimi Dağıtıyordum	120
Hocamın İkazı	121
FAKÜLTEYİ KAZANMIŞTIM AMA HAYATIMIN ŞOKUNU BURADA YAŞADIM Başıma Geleceklerden Habersizdim	127
Düştüğüm Tuzak.....	128
Hayatımın Şoku.....	130
Hayatımın Erkeği	132
Kim Bu Büyüleyici Genç?	133
Sesi ve Yorumu Beni Alt-Üst Etmışti.....	134
Önce Hocayı Onure Etti.....	136
Yaklaşımı Müthişti	137
Heyecan İçinde Tanıştım.....	139
Anlamlı Bir Tartışma	141
Mesut'a Açılmaya Karar Verdim.....	143
Heyecandan Kalbim Duracaktı.....	144
Müthiş Cevaplar	146
Ölen İnsanların Dirilmesini Kabul Edemem	152
GECE GÜNDÜZ ONUN HAYALİYLE YATIP KALKIYORDUM Sabırsızlanıyordum.. Heyecanım Doruktaydı.....	165

Onunla Konuşmaya Çalışıyordum	166
Bu Böyle Gitmezdi Onunla Konuşmalıydım.....	167
Düşüp Bayılacağım Sanki	169
Nihayet Açıldım	170
Mesut Diretiyordu.....	171
Ben Ağlıyordum	172
Rüyalarım Gerçekleşti	173
HAYATIMIN CENNETİ, BİR ANDA CEHENNEME DÖNDÜ.	
İmtihanın En Dayanılmazı.....	179
Ne olur Mesut'uma Dualar Edin	184

ÖNSÖZ

Bir duygu seli daha...

Elinizdeki bu kitap sizi sizden geçirecek ve çok ibretli sahneler sunacaktır.

Yaşanmış bir olayı konu eden "Canan" ismindeki bu kitabımda gerçek isimler değiştirilmiş, ifadeler de tarafımdan düzeltilmiştir.

Canan tarafından baştan sona, gözyaşları içinde anlatılan bir hayat öyküsüdür. Bu yüzden de gözyaşları içinde kaleme alınmıştır.

Bu kitabı okurken yalnızca hayatın esrarengiz dünyasında seyahat etmeyecek, aynı zamanda hayretler içinde kendinizden geçeceksiniz.

Her okuyucunun bu kitapta bir sahnesi, bir kesiti vardır. Bir anlamda herkesin hayatı bu kitapta ortak olarak ele alınmıştır. Bunun için de bu kitapta Canan Hanımla birlikte, siz de yer alacaksınız.

Kitabı okuduğunuzda "Böylesi görülmemiştir, ben böyle bir olay duymamıştım!" diyeceksiniz. Çünkü aynı hayreti ben de ifade ettim, aynı şeyleri ben de söyledim.

12

CANAN

Daha da önemlisi, bu kitabı bitirir bitirmez, kendinizi hesaba çekme, yanlış ve doğrulan gözden geçirme ihtiyacı hissedeceksiniz.

Ve çok acilen de bu kitabı en yakınınızdan başlayarak, dost ve arkadaşlarınıza tavsiye etme ihtiyacı hissedeceksiniz.

Sabır dolu, elem dolu, çile dolu, azim, iman ve sevda dolu bir hayat destanına buyurun...

Unutmayın ki, bu kitap bittiğinde hayatınızda çok şeyler değişecek...

Saygılarımla...

Halit ERTUĞRUL

BU HAYAT ÖYKÜSÜ KARŞISINDA AĞLAMAYA BAŞLADIM

Gencecik pırlıl pırlıl bir hanım... Yaşı henüz yirmi dört... Ama hayatın dayanılmaz acıları karşısında sanki bir ateş topu haline gelmiş. Âdeta yer gök ateş olmuş, onu alev alev yakıyor.

Göz kapakları her iniş kalkışında, sanki akan yaş değil de elem ve hüznün süzülmekte...

Hayatın baharındaki bu hanım, bahar adına hiçbir şey yaşamamış... Dünyasını karartan o dayanılmaz olaylar yüzünden, güzellik adına hiçbir şey görememiş.

Anlattığı hayat öyküsü öylesine yakıcı, öylesine şaşkınlık ve hayret verici ki, dinlemek bile insana dayanılmaz acı veriyor.

Kaybettiği sevdiklerinin ardında inanılmaz bir hasret yaşıyor. Bu hasret dil ile ifade edilecek gibi değil... Bu sevda, bütün dünyasını kuşatmış, ondan başka hiçbir şeyi görmüyor, hiçbir şeyi düşünmüyor.

Bu kısa ömrü acılarla örülmüş bu hanımın anılarını dinlerken mendilimi kaç kez gözlerime götürdüğümü hatırlamıyorum. Artık öyle bir hale geldim ki, bütün

14

CANAN

bütün metanetime kaybettim ve onunla birlikte ağlamaya başladım. Çünkü bu hayat öyküsü, bütün direncimi kırmıştı.

Okuyucularına örnek olsun, ibret olsun diye kaleme aldığım bu hayat hikâyesi, önce beni vurdu. Karşımda oturan hanımın, bunca yaşadığı olaylara rağmen hâlâ ayakta kalabildiğine şaşmışım.

İyiliklerle kötülüklerin, doğruluklarla eğrilerin, iman ile imansızlığın kıyasıya çarpıştığı bu hayat öyküsünde, öylesine ibret dolu sonuçlar vardı ki, bunları herkesin okuyup, düşünmesi lâzımdır.

Zaten bu hanımefendinin de amacı buydu.

- Benim yaşadıklarımın ibret alsınlar da aynı hatalara ve aynı yanlışlıklara düşmesinler, diyordu.

İlk elden, bütün tazeliği ve acısıyla dinlediğimiz bu hayat hikâyesini okuyucularıyla paylaşmak

istiyorum.

Ben bu hatıraları göz yaşlarıyla yazdım. İnaniyorum ki, siz de gözyaşlarıyla okuyacaksınız.

Dayanabilen yüreklere... . .

Buyurun...

p_p__ _0 00 00

BABAMLA ANNEM AYRI * * € DİNLERE MENSUPTU *^

yı dinlerde olan anne ve babam birbirlerini ölesiye sevmişlerdi. Bu sevgiden olan tek evlâdan da bendim. Bu ölümsüz sevda uğruna çekmedikleri kalmamıştı. Hatırladıkça hâlâ ürperirim.

ANNEM YAHUDİ, BABAM DA HİRİSTİYANDI

Canan Hanım, gözyaşlarıyla anlattığı hayat öyküsüne;

- Ailemin geçmişi çok maceralı ve çok karışık, diyerek başlamıştı.

Annem Yahudi, babam ise Hıristiyan... İkisinin de aile büyükleri İstanbul'da yaşamışlar. Ancak babamın dedesinin dedesi Fransa'dan gelmiş ve Osmanlı hizmetine girmiş. Annemin büyükleri de İzmir'den gelerek İstanbul'a yerleşmiş. İki aile de uzun yıllar İstanbul'da kalmışlar.

Babamın dedesi, İsrail Devleti'yle iş yapmaya başlamış. Babam da bundan dolayı İsrail'de dünyaya gelmiş.

Annemin dedesi de bir vesileyle İsrail'e göç etmiş. Bunun için de, annem İsrail'de doğmuş.

Kader hem annemi, hem de babamı İsrail'de buluşturmuş. Ancak annem Yahudi, babam da Hıristiyan olarak hayata başlamışlar.

Her iki aile de, hiçbir zaman Osmanlı hoşgörüsünü, Osmanlı'nın iyiliğini ve Osmanlı'nın kültürünü

18

CANAN

unutmamışlar. Her zaman Osmanlı'yı takdirle yadetmişler.

Annem ilkokulu, İsrail devlet okulunda okumuş. Babam ise, bir Hıristiyan okuluna gitmiş.

Ortaöğretimde ise, ikisi de aynı okulda buluşmuş... Farklı sınıflarda okudukları için tanışmaları da okulun biteceği yıl olmuş.

Annem çok güzel bir kızmış... Ki hep öyle kaldı. Herkes ona çok güzel bir hanım olduğunu

söylerlerdi. Babam da atletizmde başarılarıyla dikkati çeker-miş.

Annemle babamın aşkları okul biterken başlamış ve daha da sönmemiş.

Babam Fransa'da ekonomi okumuş. Annem de İsrail'de kalmış, anaokulu öğretmenliği yapmış.

MÜTHİŞ AŞK

Babam Fransa'ya gitmeden önce annemle evlenmek istemiş. Ama dinlerinin farklı olmasından dolayı bu evlilik gerçekleşmemiş. Fakat annemle babam birbirlerini çok sevmişler. Bunun için de birbirlerine şu sözü vermişler:

"Ya evleniriz, ya da ömür boyu birbirimizi bekleriz."

Babam okulu bitirdikten sonra Türkiye'ye gelmiş ve bir Fransız firmasında çalışmaya başlamış. Annem de bütün ipleri koparmış, her şeyi göze almış, o da Türkiye'ye gelmiş.

CANAN

19

f*:

Nihayet annemle babam, İskenderun'da evlenmişler. Ama bu evliliği ne babamın, ne de annemin ailesi onaylamamış. Bu yüzden de hem babamın, hem de annemin ailesi tamamen ilişkiyi kesmişler. Hatta annemin ailesi o kadar kızmış ki, birkaç defa annemi öldürmek istemiş. Ama Mevlâm korumuş işte...

Bu evlilikten ben doğmuşum. Hıristiyan bir baba ve Yahudi bir annenin kızı olarak...

Annem, babamı çok sevdiği için Hıristiyanlığı kabul etmiş. Bu davranışı, anneannem ve dedem üzerinde öyle bir şok etkisi yapmıştı ki, derhal annemi miraslarından reddetmişler.

Annemle babam evliliklerinin üçüncü yılında babamın çalıştığı şirkette ortaya çıkan bir hırsızlık olayından dolayı, babam sorumlu tutularak hapse atılmış. Ancak babamın asla bu işte bir ilgisi yokmuş. Tamamen iftiraya uğramış.

Sonunda babamı işten atmışlar. Annem çok zor günler geçirmiş. Ben o zaman iki yaşındaymışım. Yakınları; kollayıp, koruyanları çıkmadığı için; gerek annem, gerekse de babam kuruşsuz kalmışlar, bazen de bir ekmeğe muhtaç olmuşlar.

Annem durumu gizlice babasına iletmiş. Babasından gelen cevap onu büsbütün yıkmış.

"Kocanı ve o çocuğu bırakıp, gelirsen seni kabul ederiz. Yoksa sakın gelme..."

20

CANAN

CANAN

21

HAPİSHANEDEN GELEN HABER

Babam hapishanede tanıştığı bir öğretmenden etkilenerek Müslüman olmuş. Öğretmen de çıkınca anneme çok yardımlarda bulunmuş. Annem o öğretmenden övgüyle söz ederdi. Ama öğretmen oralardan gidince yine yokluk ve kıtlık dönemi başlamış.

Babam hapishanede bir türlü aydınlanmayan karanlık bir ölüme kurban gitmiş. Sağlıklı, sıhhatli ve günü az kalan babam aniden ölmüş.

Annem görüşmeye gittiğinde, babamın cenazesıyla karşılaşınca perişan olmuş, bitmiş, tükenmiş. Annem ölümüne kadar her an babamdan söz eder, ona olan aşkını ve hasretini dile getirirdi.

Ben ise rahmetli babamı hiç görmedim. Yalnızca bir resmi var yanımda... Babam öldüğünde çok küçüktüm, o resme ne kadar baktım, ne kadar öptüm, ne kadar bağrıma bastım anlatamam. Halen de o hasret bitmiş değil.

Ah babam ah...

DAYANILMAZ GÜNLER

Annem babamı kaybedince, hayatı kararmış, dünyası çökmüş. İki yaşında ben ile başbaşa kalmış. Hiçbir yerden ümit yok, kimseden destek ve yardım yok.

Dünyada küçük bir kızla tek başına...

Çok denemiş annem tekrar İsrail'e dönmeyi. Ama her seferinde babamı rüyasında görüp,

- Sakın yapma, cevabını almış.

Daha sonra da her türlü güçlüğü göğüs gererek, babamın hatırası için Türkiye'de kalmış. Ama inanılmaz zorluklarla...

Babam hapishanede Müslüman olunca, anneme de Müslüman olmasını söylemiş.

Annem de;

- Ben Müslümanlığı bilmiyorum. Sen hapishaneden çık, niçin Müslüman olduğunu bana da anlat, eğer hazır olursam ben de Müslüman olurum, demiş.

Ama babam hapishanede ölünce, ne babamın ne de annemin bu arzusu gerçekleşmiş.

Babam ölünce annem yoksulluğa, kimsesizliğe ve perişanlığa düşmüş. Aç kalmamak ve beni doyurabilmek için neler yapmamış ki...

En son bir bayan terzisinin yanında iş bulmuş. Ama ben çok küçük olduğum için çok zorluk çekmiş.

Annemi asıl rahatsız eden çevresindeki insanlar... Dul, genç ve güzel bir hanım için akla gelen her tehlike vardır. Hele bir de Allah korkusu olmazsa, bunu tahmin etmek, hayal etmek bile insanı ürkütüyor.

Annemin önünü kesenler... Sarkıntılık edenler... Çok ciddî evlenme teklifinde bulunanlar... Kadın ticaretine katmak isteyenler... Neler, neler... Annem bütün bunlara babamın hatırası için göğüs germiş. Yoksa yüz defa, bin defa İsrail'e dönebilirdi. O sönmez, o bitmez aşk, her güçlüğe karşı müthiş bir direnç oluşturmuş.

22

CANAN

BU KADAR DA OLUR MU?

Annem bir taraftan açlık, öbür taraftan da kirli niyetli ve pis arzulu insanlarla boğuşurken, hiç de hesap etmediği bir felâketle karşılaşmış.

Ben olayı hayal meyal hatırlıyorum.

Oturduğumuz mahallede bir birahane sahibi, orta yaşlı bir adam oturuyormuş. Bu da, babam öldükten sonra anneme göz koymuş. Kaç defa haber göndermiş, benim ikinci hanımım ol, diye... Kaç defa annemin yolunu kesmiş... Ve kaç defa gelip anneme bizzat evlenme teklifinde bulunmuş... Ama her seferinde de annem şiddetle reddetmiş ve kesin bir dille evlenmek istemediğini iletmış.

Adam hem zengin, hem zorba, hem de pis işlerle uğraştığı için, belâlı bir adammış. Annem ise, kendisini koruyacak ve kollayacak bir yakını ve imkanı olmadığı için canavar kurtların Önünde bir masum kuzu gibi felâketleri beklemeye başlamış.

Birahane sahibi annemin "evlenme teklifini" reddetmesinden sonra o adi ve o hain plânını uygulamaya koymuş. Çünkü annem de çok iyi biliyormuş ki, kendisini gerçekten bir hanım olarak değil, birkaç günlüğüne gönül eğlendirmek için istiyormuş... Sonra da atacak ortaya...

Bir gece zorla iki adamıyla beraber evimize girmiş... Ben o panik ve bağırma anını çok zayıf da olsa hatırlıyorum. Zavallı annemin çırpınışları hayalime ufak tefek geliyor.

CANAN

23

Annem kendini korumak için bağırış, çırpınmış ve mücadele etmiş. Her tarafı kanlar içinde kalmış... Üç adama karşı korumasız bir kadın... Kendini zorla dışarı atıp;

- Kurtarın, evimi bastılar, bizi öldürüyorlar! Diye bağırışmış...

Tabii adamlar kaçmışlar. Olay duyulunca da birahane sahibi:

- Bizi eve davet etti. Bizden çok para istedi. Biz de vermedik. Onun için bağırp, çağırđı, demiş...

Tabiî kime inanırlar?

Annem savunmasız, kimsesiz, yalnız bir hanım...

O adam zengin, güçlü, tanınmış bir esnaf...

Bu olayda hem adam kendini aklamış, haklı çıkmış, hem de annemin adı çıkmış...

Artık annem mahallede, namusunu parayla satan bir kadın durumuna düşmüş.

Bu ne kadar acı... Ne kadar dayanılmaz ve ne kadar iğrenç değil mi?

Bu olaya maruz kalan annem, Hıristiyan; bu ihaneti yapan da Müslüman. Tabiî ki İslâm'ın bununla bir ilgisi yok. Ama bir Müslümanm da böyle bir iğrençliğe teşebbüs etmesi, annemi İslâm'a karşı da, Müslümanlara karşı da isyan ettirmiş.

Bu olay annemi o kadar etkilemiş ki, annem kaç defa intihar edip, bu lekeden kurtulmak istemiş. Çünkü artık dışarı çıkamıyormuş. Herkes anneme namu-

24

CANAN

sunu satan bir kadın gözüyle bakıyormuş. Aylarca kendini eve hapsetmiş. Tam bir bunalıma düşmüş.

Aklımda az da olsa kalan o günlerde annem, sabahlara kadar çığlık çığığa bağırp, ağlar ve gözyaşı dökerdi. Bir türlü bu tecavüzü hazmedemiyordu.

- Allah'ım bunları gör, neredeyse gel bizi kurtar, aciz kaldık, kimsemiz yok, diye bağırdı.

Annem günlerce aç kalmış... Kendisi su içmiş, bana ekmek kırıntıları yedirmiş...

MÜTHİŞ BİR RÜYA

Sanıyorum o günlerde bir gece, annem rüyasında bir adam görmüş... O adam anneme;

- Kızım, merak etme, yalnız değilsin. Allah hiçbir kulunu yalnız bırakmaz, sabret, bekle demiş.

Bir gün sonra bizim evimizin kapısı çalınmış... Annem kapıyı açmış ki, "rüyasında gördüğü adam", çok şaşırılmış... Hatta şaşkınlıktan neredeyse bayılacak-mış... Yanında da tertemiz, nur yüzlü bir hanım varmış...

O mübarek insan rüyasındaki sözleri tekrarlamış.

- Kızım, demiş. Üzülme, merak etme.... Allah kimsesizin, mazlumun yanındadır. O insanların Müslümanlıkla, İslâmiyet'le alâkaları yok. Yalnızca adı Müslüman o kadar. Çok yakında belâlarını

bulacaklar.

Allah hiçbir kulunu zulümde bırakmaz.

Anneme bir zarf uzatmış.

CANAN

25

Annem:

- Siz kimsiniz? demiş. O mübarek adam da:

- Ben bir Allah kuluyum, demiş. Bu mahallenin imamıyım. Size geldiğimi kimseye söyleme. Bu da hanımım. Biz size zaman zaman uğrayacağız. Bununla şimdilik ihtiyaçlarınızı karşılayın.

Bir hayal gibi gelen o iki insan, bir hayal gibi de kaybolmuşlar.

Tabî ki bu olay, annemin Müslümanlar hakkındaki menfi görüşünü de değiştirmiş.

Annem zarfı açmış. Bir miktar para... O parayla ihtiyaçlarını almış, evin biriken kirasını vermiş.

Ama annem artık dışarı çıkamıyormuş. Kimsenin yüzüne bakacak hali yokmuş, ihtiyaçları da yan komşunun hanımı sağlıyormuş.

Annemin bu olaydan sonra psikolojisi bozulmuş, sık sık düşüp bayılıyor ve sinir krizleri geçiriyormuş. Ki daha sonra bu artarak sürdü. Ben o dönemleri çok iyi hatırlıyorum.

İNTİKAMIN BÖYLESİ

Aradan çok geçmemişti. O mübarek insanın gelişinden sonra olmuş o olay...

Evimize zorla giren o birahane sahibi adam trafik kazası geçirmiş, araba ayaklarından geçmiş, felç olmuş.

< en

3 g-g1"

3 Su

CL 3

O ro

*cn

T5 Crg

w

4

3 g: §

cn

P- fi)

S*3

a 5

« 3 a

er m

su R

!p 3 SU 0

SU

kor 3 JU 3 en SU

3 3^

0 en fil SU I-J

o

er : f6

3 su k 3 Cd

5 3 > a c-

3 a 3 3' S

P si 3 £

a 3

si 3 j re

. 3 3 3 çp er

Hfi

j en ^ ^

< H JI

re 3 en tu

!_ . CX " ^ 3

en 5 u) 3

B1 2 3 w-

3 k" §T fD

O > ? 3

3 > 3 e

3

D

N SU en

r

n

(T)

t- Su

a

GTQ

o 3 ^

W s:

I

g

ET

3"

28

CANAN

MAHALLELİ EVİMİZİ BASMIŞTI

Esas felâketimizi hazırlayan, bizleri mağdur eden, âdeta bir insanlık dramı yaşatan olay patlak veriyordu.

Mahallenin vicdansız, Allah'tan korkmayan insanları annemle ilgili dedikoduyu artırıyor. Güya annem artık hayat kadını olmuş ve namusunu parayla satıyormuş.

Ah annemi bir tamsaydınız. Halis bir Müslüman gibi, tertemiz bir hayat sürdü. Pırıl pırıl düşüncelere sahipti... Asla ve asla kendini kirletmedi. Ama gel gör ki, bu yalnızlık ve kimsesizlik aç kurtların iştahını kabarttı ve böyle bir yola başvurmalarına neden oldu.

Nihayet mahallenin bazı art niyetli insanları evimizi bastılar. Bütün eşyalarımızı yağmaladılar. Zavallı annemin saçından tutup, sürüdüler. Ne hakaretler ettiler... Neler, neler...

Annem bayıldı. Ben çığlık çığığa korkudan ne yapacağımı bilemiyordum. Annemin üzerine kapandım. Onu öldü sanıyordum. Aman Allah'ım bu felâketi hatırlayınca hâlâ ürperiyorum, titriyorum.

İnsanlar ne kadar acımasız, ne kadar vicdansız böyle... Araştırmadan, sormadan, kuru bir iftirayla bunu nasıl yaparlar? İnanılır gibi değil...

Evimize polisler geldiler de zavallı annemi mahallelinin elinden aldılar. Yoksa annemi orada linç edip, öldüreceklerdi.

CANAN

29

Annem kanlar içindeydi. Başı yarılmış, elleri kolları parçalanmış, vücudunda darbe almadık bir yeri yoktu.

Polisin birisi dayanamadı, mahalleliyi coplamaya başladı:

- Siz ne biçim Müslümanımız, diye bağırды. Bir insan suçlu bile olsa ona siz ceza veremezsiniz. Bu iş devlete ait. En büyük suçu siz işliyorsunuz. Sizi bazı art niyetliler kışkırtıyorlar. Siz de gelip bu zavallı insanları linç ediyorsunuz. Unutmayın ki, Allah'ın mahkemesi var. Şu kalabalığın içindeki herkes yaptığını daha hayattayken ödeyecektir.

Polisler bizi aldılar, karakola götürdüler... Artık biz orada kalamazdık. Bunu biz de biliyorduk,

Bir taraftan çaresizlik ve ümitsizlik yaşları dökmeye devam ediyordu.

Annem beni oyalarken yanma yaşlı bir hanım sokuldu.

- Niçin ağlıyor bu tatlı kız? dedi, şefkatle saçlarımı okşayarak.

Daha annem cevap vermeden ben atıldım. - Acıktım, annem bana ekmek vermiyor.

Hemen kadıncağız, elindeki poşetten börekler çıkardı. Bir tanesini bana uzattı.

Annem mani olmak istediye de yaşlı hanım ısrar etti.

- Çocuk değil mi, dedi. Bunlar her dakika acıkırlar. Bir börek de anneme uzattı.

- Al, dedi. Vallahi kendi ellerimle yaptım. Bir tadına bak bakalım, nasıl olmuş.

Annem de alınca nasıl sevinmiştim. Bu vesileyle hem benim, hem de annemin karnı doyacaktı.

Yaşlı hanımla annem ayaküstü tanıştılar. Bizim geldiğimiz şehre, bir akraba ziyareti dolayısıyla gelmiş, tekrar memleketine dönüyormuş.

Kocasını çok erken kaybetmiş... Sonra da hiç evlenmemiş... Bir tane kızı varmış... O da doktormuş bir yerde...

Yaşlı hanım varlıklı ve zenginmiş... Ama evde yalnız basma yaşıyormuş.

CANAN

35

Annem ise kendinden söz etti. Ama dedikodudan dolayı kovulduğunu söylemedi. Yalnızca kocasının öldüğünü, bir kızla kaldığını anlattı. İş bulmak için yola çıktığını söyledi.

Sanki yaşlı hanım yıllardır aradığını bulmuş gibi;

- Aman ne kadar güzel bir tevafuk, diye bir sevinç çığı attı. Allah şahit. Size ilk anda içim ısındı. Ben de kendime bir can yoldaşı arıyordum. Kızım çok istiyor ama yük olmayayım, diye yanına girmiyordum. Yanıma bazı hizmetçiler aldım, onlar da vefasız çıktı.

Bak senin küçük çocuğun da varmış. Hem de kocanı kaybetmişsin. Eğer istersen seni yanıma alayım, birlikte geçinip gideriz.

Aman Allah'ım bu ne büyük bir müjde? Bu ölmek üzere olan bir hastanın dirilmesi gibi... Korkunç bir uçuruma düşmek üzere olan bir insanın kurtulması gibi... Aç susuz ölmek üzere olan bir kişinin en mükemmel bir ziyafet sofrasına konması gibi...

Ah annem ah! Uçtu mutluluktan sanki... O kadar müthiş bir çaresizlik içindeydi ki, tam bu anda gelen bir teklif, Allah'ın çok açık bir ikramıydı.

Annem bu sevince dayanamadı, olduğu yere oturup, elleriyle yüzünü kapadı, ağlamaya başladı.

Ah o mutluluk gözyaşları ah... Bunun ne demek olduğunu o çileyi, o acıyı yaşayan bilir.

Bitmiş, tükenmiş ve bütün ümidi kırılmış olan annem bir anda dirildi, yüzüne ümit dalgaları yayıldı.

36

CANAN

İLK DEFA BİR ÜMİT DOĞDU

Annem kendini bir Hıristiyan olarak tanıtmarruşü. Toplumun önyargısını kırmak için de, hem kendisinin hem de benim adımlı değıştirdi.

Annemin adı Meryem... Benim adım da Canan olmuştu.

Artık bu toplumda bir Müslüman kimliğiyle yaşamak zorundaydık.

Ama annem ne tam bir Hıristiyan ne tam bir Yahudi'ydi. Babamdan dolayı Müslümanlığa derin bir ilgi duyuyordu. Ama yaşadığı olaylar onu Müslümanlıktan soğutsa da babamın aşkı ve sevdası her zaman ağır basıyordu.

Her ne kadar bir Müslüman olarak tanınıyorsak da tam da öyle değildi. Annem bana zaman zaman Hıristiyanlıktan bahsederdi. Ben de çocukluğumda Hıristiyanlığın sempatisiyle büyümüşüm. Ama Müslümanlık aleyhinde de konuşmuyorduk.

Bizi yanına alan Nurefşan hanım, dindar bir kadındı. Bize çok iyi davranıyor, kendi öz çocukları gibi bize ilgi gösteriyordu.

Annem ilk kez bu kadar bir rahata ermişti. Evimizin de öyle ağır bir yükü yoktu. Ev temizliği, yemek ve bir takım alınacak ihtiyaçlar. Bir anlamda yaşlı hanıma arkadaşlık ediyorduk.

CANAN

ANNEMİN BAYRAMI

Nurefşan Hanım bize maddî ve manevî hayat vermişti. Yaklaşık olarak evinde iki yıl kalmıştık. Ben altı yaşlarına gelmişim.

Hayatımın en mutlu ve en huzurlu yıllarıydı.

Nurefşan Hanım bizi gözü gibi koruyor, bize âdeta hayat veriyor, kendi çocuğu gibi bakıyordu. Artık tamamen eski psikolojimizi atmış, o çekilmez ve dayanılmaz dertlerden uzaklaşmıştık.

Annemin Müslümanlara olan önyargısı da yıkılmıştı. Dini bütün bir hanım olan Nurefşan Teyze, hem davranışlarıyla, hem de sözleriyle tam bir örnek Müs-lümandı. Bu da annemi çok etkiliyordu.

- Ah keşke, diyordu annem. Her insan, her Müslüman bu hanım gibi olsa, dünyada hiçbir kötü,

hiçbir günah kalmaz.

Öte yanda Nurefşan Teyzenin melek gibi bir de komşusu vardı. Onun adı da. Elif Hanımdı. O daha mükemmeldi. Yaşı Nurefşan Teyzeden küçük olduğu halde, bizim kaldığımız eve gelince, Nurefşan Hanım ona çok büyük bir hürmet gösteriyordu. Bundan da anlaşılıyor ki, Elif Hanım yaşı küçük olmasına rağmen ilmi ve kültürü daha büyüktü.

Elif hanım her Cuma günü bize gelir. Nurefşan Hanımla Kur'an okurlar ve çok tatlı dinî sohbetlerde bulunurlardı.

İşte annemi bu sohbetler çekmişti. Bu sohbetleri

38

CANAN

annem iple çeker, Cuma gününü sabırsızlıkla beklerdi. Çünkü bu sohbetlerden o kadar etkilenmişti ki, o gün hep gözlerinden mutluluk yaşları akardı.

Rahmetli annem o günlerde babamı rüyasında görmüştü.

- Sizi büyük bir huzurla takip ediyorum, demişti. Müslümanlığa olan ilgin beni ne kadar mutlu ediyor. Eğer yanıma Müslüman olarak gelersen, bana en büyük hediyeyi vermiş olacaksın.

Ömür çok kısa. Ömür bitmeden Müslüman ol. Müslüman ol da, ben de burada huzur içinde yatayım. Kızımıza da İslâm'ı anlat. Senden sonra yanlış yollara sapmasın.

Annem uyanınca rüyanın şokunda kalmıştı. Zaten evdeki o manevî hava da annemi Müslümanlığa adım adım yaklaşıtıyordu.

Tabiî Nurefşan ve Elif Teyzeler bizim başka dinden olduğumuzu bilmiyorlardı. Bizi Müslüman sanıyorlardı.

O sabahı hiç unutamıyorum.

Annemle birlikte banyo yaptık. Temiz elbiselerimizi giydik. Seccadeyi serdik. O Yüce Allah'a yöneldik, el açtık.

Annem:

- Kızım Müslüman olacağız, dedi. Baban bunu çok istiyor. Baban bizi görüyor, ne yaptığımızı biliyor. Biz Müslüman olursak, o çok mutlu olacak. *

Annemin babama karşı öylesine güçlü hisleri, öyle-

CANAN

39

ne müthiş bir bağı ve öylesine bitmez tükenmez bir sevdası vardı ki, anlatamam... Babamın adı geçtiği an, o tatlı gözlerinden pırıl pırıl yanaklarına doğru derhal yaşlar süzölmeye başladıldı.

Anne kız aynı heyecan ve aynı kalp çarpıntısı içinde seccadede şehadet getirip, Müslüman olmak için diz çökmüştük.

Annem:

- Kızım, dedi. Bizim Müslüman olduğumuzu kimseye söyleme. Zaten bizi herkes Müslüman sanıyorlar. Sonra yalan söylediğimiz ortaya çıkar.

Ellerimizi açtık. Annem söyledi, ben de tekrarladım.

Kainatın Sultanı, kainatın Rabbi ve mahlûkatın mahubunu önünde Kelime-i Şehadet getirdik.

Annem hıçkırıqlarla secdeye kapandı.

- Ya Rabbi! Ömrümüzün sonuna kadar bizi senden ayırma, diye dualar etti, saatlerce yalvardı.

Öyle bir Müslüman olmaydı ki bu; içten, yürekten ve gönüldendi.

Annem:

- Kızım, bu benim bayramım, diyordu. Babanı sevindirdiğim için çok mutluyum. Ona Müslüman olarak gidebilmenin tarifsiz hazzını yaşıyorum.

Ah böyle aşklar... Ah böyle bağlılıklar... Güzellik için, dünya için, para için ve başka zevkler için değil bu... Bu etin-kemiğin sevilmesi, görünüşe âşık olun-

40

CANAN

ması da değil.

Bu hakiki aşk... Bu ruha, karaktere, dürüstlüğe aşık olmak... İki cesedin birleşmesi, iki ruhun bir tek ruh haline gelmesi, iki gönlün bir ışık gibi yanmasıdır. Nerede öyle aşklar.

Utaniyorum. Utaniyorum sabah başlayıp, akşam biten aşkları görünce... Utaniyorum bir yılda kurulup, aynı yıl bozulan evlilikleri görünce. Bunlar aşk değil, bunlar menfaat oyunları... Nefsin tuzakları...

Annem sonsuz bir huzura ermişti. Namazlarını öylesine huşu içinde kılardı ki, baştan sona gözyaşı dökerdi.

Kısa sürede Kur'an okumasını öğrendi. Her akşam babamın ruhuna Yasin okur, ondan sonra yatardı.

oo oo

ms ©©ti BİZİ ÇETİN GÜNLER BEKLİYORDU

'BÖL'Ü'MÜ'hcÖZ'Z'fİ

\ZP önlümüzde esen bahar rüzgârları bir anda fırtına ve tipiye döndü. O dayanılmaz günler gelip çat-

mıştı.

MUTLULUĞUMUZ UZUN SÜRMEDİ

İlk defa kendimize geldiğimiz, ilk defa adam yerine konuştuğumuz, ilk defa korkusuz uyuduğumuz ve ilk defa sofradan tok kalktığımız bu mutluluk ne yazık ki uzun sürmedi.

Nurfeşan Teyze hastalanmıştı. Kızı geldi, götürdü. Uzun süre tedavi oldu, ama maalesef hastalığı daha da ilerledi.

Onun yokluğu, hele onun vefat etmesi, bizim dünyamızı alt üst ederdi. Bir başka ifadeyle başladığımız yere geri dönerdik. Bu iki yıl içinde yaşadığımız güzellikler bir hayal olarak kalırdı. Bunun için annem gece gündüz Allah'a dua edip yal varıyordu.

Nurfeşan Teyze'nin hastalığı gün geçtikçe daha da ağırlaştı. Başından bir dakika bile ayrılmıyorduk. Komşusu Elif Hanım da bizimle beraberdi.

O günü çok iyi hatırlıyorum.

Perşembeyi Cumaya bağlayan geceydi. Başında Elif Teyze ve annem... Ben de korkuyla etrafta dolanıp duruyordum.

CANAN

doğruldu - Beni Jcalchnrv dedi.

Kaldırdılar.

Çabucakyıkaym

Tekrar doğruJd,, a- |

Z'ÜZeri ' ve™, dedi.

? Diye sordu. Bizim beygeJdi

CANAN

lah'm sevdiği kullarına özel bir şefkati ve merhametiydi.

Ben gözlerimle gördüm bu olayı. Odadakiler sanki şok olmuşlardı.

Nurfeşan Teyze ellerini uzattı, sanki elinden tutup götürsün, der gibi.

Sonra da döndü: .;. ;< ,

- Hakkınızı helâl edin, dedi. Biz yolcuyuz artık.

Orada herkesin duyacağı bir şekilde Kelime-i Şehadet getirdi.

Son sözü ise;

- Senden geldik, sana dönüyoruz. Bizi utandırma, huzuruna kabul et, oldu.

İyilik meleği bu hanım... Sanki gözlerimin önünde cennete uçup, gitti. Sanki yaptığı iyiliklerin mükâfatını daha şimdiden görmeye başlamıştı.

İşte en büyük ders de buydu. Ölüm anında imanla gitmek ve ebedî bir hayatı kurtarmak... Bundan daha büyük bir zenginlik var mıydı?

Yatağa uzattılar, ayaklarını ve çenesini bağladılar. Dikkat ediyordum. Elif Hanım hiç ağlamadı. Gayet metanetli ve soğukkanlı bir hanımdı. Annem ise durmadan gözyaşı döküyordu. Çünkü Nurfeşan Hanımın vefatı, en fazla bizi etkileyecekti. Bir anlamda bu mutluluğun sonu, çaresizlik ve acıların yeniden başlangıcıydı.

Yine bizi dayanılması çok zor günler bekliyordu. Yine bizi korkular ve endişeler kuşatmıştı. Yine ölü-

müze ürkütücü olaylar dizilmiş, bizi her gün ağır bir imtihana çekmek için hazırlık yapıyorlardı. Daha çok şey görecektik.

EVDEN ATILDIK

Nitekim öyJe de oldu.

Nurfeşan Teyzenin cenazesi, kalkınca kızı geldi. - Kendinize bir yer bulun, dedi. bu ev satılacak. Sizi daha fazla burada tutamayız.

İşte o an dünyamız yıkıldı. Ne yapacaktık? Nereye gidecektik? Ne yanma sığınacak kimsemiz vardı, ne de yapacağımız herhangi bir iş... ;

Ben ise iki ay sonra okula başlayacaktım. Onun tatlı hayalini bile kurmadan bu felâketle karşılaştık.

Allah binlerce kez razı olsun, bize Elif Teyze sahip çıktı. Biraz uzakta mütevazı bir ev kiraladık. Elif Teyzenin yardımıyla da üç-beş eski eşya aldık.

Annem de bir bayan terzisinde iş buldu. Geçici de olsa sığınacak bir yerimiz olmuştu.

Elif Teyze aynen Nurfeşan Hanım gibi bizi bırakmadı. Sık sık ziyaretimize gelip, bizlere destek oldu, moral verdi. Bazen de ufak tefek eksikliklerimizi karşılamaya çalıştı.

Meğer ki Nurfeşan Hanım, Elif Teyze'ye:

- Onlar benim emanetlerim, onlara sahip çık. Yalnız bırakma, diye vasiyette bulunmuş.

CANAN

47

Sağ olsun Elif Hanım da bizleri kollayıp, koruyordu.

İmkanlarımız dahilinde okula hazırlık yapmıştık. Okul önlüğü, okul çantası, kitaplar, defterler, kalemler ve her an içimin pır pır ettiği okul heyecanı.

Ah o çocukluk dünyası... Bunca acılara, bunca zorluklara rağmen yine de pembe hayaller, renkli dünyalar... Keşke hiç büyümsek de o çocuksu güzellikler bitmese...

Okulun ilk haftasıydı. Okuluma, öğretmenlerime ve arkadaşlarıma alışmaya çalışıyordum. Ama karşılaştığım olaylar beni öylesine ürkek, öylesine çekingen hale getirmişti ki, herkesin bana düşman olduğunu ve her an zarar verebileceklerini sanıyordum. Bu yüzden de okulun ilk haftası oldukça zor geçti.

İlkokul öğretmenim Sevgi Hanım benim durumumu fark etti. Onun için de daha ilk dersten itibaren bana ilgi göstermeye başladı. Beni "Sarı Kız" diye seviyordu. Öğretmenimin bu yakınlığı beni bir derece rahatlatmıştı.

O akşamdı.

Eve geldim ki, annem ağlıyor.

- Anne ne oldu? Diye atıldım korkudan. '*

Beni kucağına bastı, hıçkırıkları daha da arttı.

- Elif Teyzen , dedi. Dünyadaki tek gerçek dostumuzu da kaybettik.

-Öldü mü? Diye atıldım.

değil... Çıkarırlarsa?

CANAN

49

göre siz bu kirayı veremezsiniz. Onun için kendinize bir yer bulursanız iyi olur. Size bir hafta zaman...

Annem:

- Yapmayın, dedi. Kız okula yeni başladı. Bari bu kışı burada geçirelim. Şimdi ev bulmak çok zor. Bulsak da uzaklarda buluruz. O zaman kızımın okul değiştirmesi lâzım. Zaten yeni yeni alışıyor. 4.

Adam sert çıktı: ; ^

- Parayı nereden bulacaksınız?

Annem ise bütün ezilmişliği ve mahcubiyeti ile... \

- Ben çalışıyorum, öderim evin kirasını. Belki bazen gecikir ama mutlaka öderim. Paranızı koymam, ne olur bizi bu kış idare edin.

- Senin aldığın parayı biliyorum. Gittim iş yerine sordum. Zaten senin aldığın paranın hepsi bile bu ev kirasına yetişmiyor. Nasıl olur da bu parayla hem ev geçindirir, hem de kira ödersiniz?

Annem bütün gücüyle yalvarıyordu:

- Biraz birikmiş param var. Bize üç beş ay yeter. Ondan sonra da Allah büyük, size karşı mahcup olmayız.

Annemin bütün ısrarı ve yalvarmasına rağmen, ev sahibi ikna olmadı.

- Bir hafta sonra bu ev boşalacak, yoksa eşyalarınızı dışarı atarım, dedi ve çekti, gitti.

Biz annemle yine başbaşa kaldık. Acılarla, dertlerle ve çaresizlikle... Tek silâhımız, tek tesellimiz ve son sı-

50

.....CANAN

Başka bir

©

İYİLİK MELEĞİ SEVGİ ÖĞRETMEN

i am bunaldık, tam bittik, tamamen dayanılmaz bir çaresizliğe düştük, derken Allah karşımıza melek gibi bir öğretmen çıkardı. Bize hayat verdi, destek oldu. Ama hayat imtihanımız henüz bitmemişti. Dünyamı karartan haber, adım adım yaklaşıyordu.

İYİLİK MELEĞİ SEVGİ HANIM

Ben bu moral bozulduğuyla okula gittim. Öğretmenim Sevgi Hanım gözlerimden anladı.

- Senin neyin var Sarı Kız? Dedi.

Derhal ağlamaya başladım. f *

Bir anne şefkatiyle yanıma oturdu, saçlarımı okşadı.

- Ağlama da anlat yavrum, dedi. Neymiş bakalım bu tatlı gözlerine yaş döktüren...

- Bizi evden çıkarıyorlar, dedim. Uzak yerlere gidince okulum da değişecek...

Daha fazla dayanamadım, hıçkırıklarım yükselmeye başladı.

Öğretmenim beni kucağına bastı.

- Bak şu üzüldüğün şeye, dedi. Seni ben kimselere vermem. Sen benim biricik Sarı Kızımsın. Ben annenle konuşayım, size bir ev buluruz. Haydi sen ağlama da otur bakalım. Senin öğretmenin ben oldukça seni kimse ağlatamaz.

Sağ olsun Sevgi Hanım'ı bize Allah göndermişti. Beni kendi çocukları gibi seviyordu.

CANAN

55

geldiği nokta buydu. Ama annem halinden hiç şikâyetçi değildi. Özellikle de Müslüman olduktan sonra onun hiç şikâyet ettiğini duymamıştım. Yaptığı tek şey, çok bunaldığında ağlamaktı. O pırl pırl yüzüne o mavi gözlerden kaç defa acı ve elem dolu yaşlar akmıştı? Haddi, hesabı yoktu.

Okuluma çok iyi ısınmıştım. Daha doğrusu Sevgi Hanımın o doyumsuz sevgisi ve şefkati yüzünden... Arkadaşlarıma ve derslerime öyle bağlandım ki, kısa bir zaman içinde sınıfımın en iyisi oldum. Bu yüzden zaman zaman öğretmenim beni şımartır:

- Görüyor musunuz, Sarı Kızın zekasını? Diye iltifat ederdi.

Ama bu güzellik, bu çocuksu haz çok uzun sürmedi. Yine ufukta kara bulutlar belirmişti. Yine tufan, yine fırtınalar vardı. Ama bu seferki fırtına, bu seferki felâket hiçbir acıyla kıyaslanamayacak, hiçbir dertle ölçülmeyecek cinstendi.

HAYATIM KARARDI

Okulun son haftalarıydı. Artık hepimizi karne heyecanı sarmıştı. Hele ilk yılın başarısı ve ödülünü

beklemek, karneyi eline alıp, anneme koşmayı hayal etmek, Allah'ım ne müthiş bir duyguydu o...

Okulun dört tane birinci sınıfı vardı. Daha karneyi almadan benim en iyi öğrenci olduğum söyleniyordu. Özellikle de matematik dersinde çok çok iyiydim. Öğretmenim benim matematik bilgime, seviyeme ve çalışmama şaşardı.

b

CANAN

- Bir şey mi oldu? Dedim. Beni teselli etmek için;

- Yok, yok bir şey yok, dedi. Yalnızca annen hastalanmış. Merak etmeyesin, diye sana haber göndermiş.

Korku ve panik içinde:

- Ne hastalığı? Dedim.

- Çok önemsiz.

Şimdi birlikte gideceğiz, görürsün. Korkulacak bir şey yok. Hepimiz de hastalanırız. Canım her hastalık için korkulur mu?

Ama içimdeki gümbürtü, tufan ve felâket çığlıkları öyle demiyordu. Sanki başka, daha büyük bir kara haberi anlatmak istiyorlardı.

Ah annem ah... Sakın sana bir şey olmasın. Ben ne yapacağım tek başıma? Sana bir şey olursa, ben asla yaşayamam, peşinden ben de gelirim.

Okul müdürü beni ve Sevgi öğretmeni arabasına bindirdi. Hızla yola koyuldu. Ben ise gittikçe daha da kötü oluyordum.

Yolda giderken araba evimize dönmedi.

Heyecan ve panik içinde: ;

- Nereye gidiyoruz öğretmenim? Dedim.

- Hastaneye çocuğum, dedi. Annen hastanede.

Ben yeniden ağlamaya başladım. Sevgi öğretmen ise bütün sevgisini ve içtenliğini sergileyerek beni teselli etmeye çalışıyordu.

CANAN

dünyayla ilgisi kalmamış... Çünkü hiçbir şeye tepki vermiyor.

Doktor geldi yanıma, kolumdan tuttu, yatağa oturttu.

- Bak tatlı kız, dedi. Şu anda annen seni hiç duymuyor. Onun için bağıрма. Ona dua et. Hepimizi de yaratan Allah'tır. Alıp götürən de O'dur. Bizim bağıryp, çağırmanız hiçbir şeyi değıştirmiyor. Eğer anneni mutlu etmek istiyorsan, yapacağın çok önemli bir iş var.

"Çok çalışacaksın, başarılı olacaksın, ona her gün dua edeceksin..."

Ve nihayet dünyalar güzeli, hayatında hiçbir rahat gün görmeyen, hep acılarla boğuşan annemi kaybetmişim.

Ölmek istiyordum. Artık ben yaşayamazdım. Onun yokluğuna bir an bile dayanamazdım. Ben onsuz ne yapardım. Hayır... Hayır. Bunu asla kabullenemezdim.

Orada, hemen oracıkta intihar etmeye karar verdim. Çünkü arük kimsem yoktu. Ben kime sığınacaktım? Ben kiminle kalacaktım? O çocuk dünyam bunca acıya ve bunca yalnızlığa hazır değil. Bunu kaldıramam.

O anda daha annem yeni ölmüşken... İçim parça parça oluyorken... Yüreğim kan ağlıyorken... Hemen orada yapmalıydım. O acıyla bu da bitmeliydi.

Aklıma şimşek gibi bir fikir geldi.

60

beraber

dK'

onunla

yer ü

isi

»si?

CANAN

61

- Hele şükür, dedi annem. Bir şey olmadı sana... Bundan sonra asla yapma, benim için de ağlama.

Senin en büyük yardımcın Allah'ür. O'na sığın yeter.

Gözlerimi açtığımda yine etrafımda bir sürü insan vardı.

Beni teselli eden doktorun sesini duydum.

- Bu inanılmaz bir şey, diyordu. Sanki Allah bize bir mucize gösterdi.

Baksanıza sanki kız en yumuşak bir şeye düşmüş gibi hiçbir şey olmamış... Bu mümkün değil... Çünkü düştüğü yerde taşlar, betonlar var. Bu vücudun parça parça olması lâzımdı. Ama hiçbir şey olmamış...

Bakın filmde de hiçbir şey gözüküyor.

Allah'ım sen korudun bu kızı. Bunu başka türlü izah etmek mümkün değil...

- Yaramaz kız... Bu sefer kurtuldun. Hem öyle bir mucize gibi, Allah seni öyle bir korudu ki, sanki şefkatli bir kucağa düştün. Bundan sonra sakın bu deliliği yapma. Haydi geçmiş olsun.

Doktorun söylediklerinden yalnızca bu cümleyi duymuştum.

"Şefkatli bir kucağa düşmek..."

Ah annem ah... Meğer sen çok mübarek bir hanım-mışsm. Açtın elini, beni kucağına aldın. Ama bunu, bu insanlar ne bilir? Onlar da beton ve taşlara düştüm de bir şey olmadı sanıyorlar. Ben annemin kucağına düştüm. Onun şefkatli kollarına...

CANAN

63

rici derecede

Kendimi yaşıyor görmüyordum. Âdeta tüm günümü annemin kabri başında geçiriyordum.

Onunla konuşuyor, onunla dertleşiyor, acılarımı ve içimi mezara döküyordum.

Sevgi öğretmen beni hiç yalnız bırakmıyordu. >

Düşünebiliyor musunuz? Yaşı yedi olan bir kız çocuğu, hayatta her şeyini kaybederse ne olur? Onu ne teselli eder? Onun gözyaşlarını ne durdurur? Onun kararmış dünyasını ne aydınlatır? Kimin yanına sığınır? Nerede rahat edebilir?

Evet gerçekten yaşayan bir ölüydüm artık... Sevgi öğretmen bendeki çöküşü önlemek, yeniden bir intiharın önüne geçmek için neler yapmıyordu ki... Ancak bir anne, öz çocuğuna böyle davranabilirdi. Elde hayır sahipleri iyi insanlar vardı. Belki de bunların hürmetine bu toplum ayakta kalıyordu. ●●"*"!!!

MANEVÎ EVLÂT OLDUM

Sevgi Hanım bir gün beni karşısına aldı.

- Sana önemli bir şey söylemek istiyorum, dedi.

Sen benim hem öğrencimsin, hem de manevî evlâ-dımsm. Artık seni yalnız bırakamam. Zaten evinizde öyle önemli eşya yoktur. Olanları da satarız, sana harçlık yaparız.

Seni bize almak istiyorum. Çocuklarımla aynı odada kalırsın, benim manevî kızım olursun. Seni okutabildiğim kadar okuturum, sana hem anne, hem de ba-

64

I

I

acaba?

Mn

y

Se

vgi

görmez

CANAN

6*.

Tuttu elimden yanına çekti.

- Sen kimin kızıydın?

"

Dünyası kararmış, acının en dayanılmazıyla boğuşan bir çocuğa bu soru sorulur muydu? Tabii ki hoca hanım nereden bilecek?

Başladım ağlamaya... Hoca da çok şaşırıldı.

- Ne oldu kızım, dedi. Niçin ağlıyorsun?

Bu soruya Nuriye abla cevap vermişti. Hocaya olanları kısaca özetledi.

Hoca da: , ... -

- Öyle mi? dedi.

• Beni tekrar kucakladı, yarana oturttu.

- Öyleyse, dedi. Seninle biraz konuşmalıyız.

Beni teselli etmeye başladı. Ölümün güzelliğinden, ahirette kavuşulacağından bahsetti.

O zaman beynimdeki cevabını bulamadığım sorular da birden hücumla başladı.

Bunları hocaya bir bir sıraladım:

- Annem nereye gitti? Şehit mi oldu? Şehit ne demek? Şimdi toprak altında ne yapıyor? Onun vücudu orada ne olacak? Babamla görüşecekler mi? Ben onların yanına nasıl gideceğim? Onlar beni görüyorlar mı? Ve daha birçok soru...

Bu soruların ortak yanı, annem ve babamla ilgili merakım ve onların durumlarıydı. Ama çocuk dün-

l>3

AHİRETE İMANIM

OLMASAYDI BİN DEFA

İNTİHAR EDERDİM

'BÖL'Ü'MÜJ ÖZ'E'Fİ

t^ünyadaki tek varlığımı kaybedip, bir küçük çocuk olarak yalnız kalmanın ne demek olduğunu bilir misiniz? Eğer Sevgi öğretmenin sevgisi ve ahirette an-neme-babama kavuşma inancım olmasaydı, ben bugün yaşamıyor olacaktım. Çünkü dayanılmaz acılar içinde, buram buram hasret yaşıyordum.

AHİRETE İMANIN ÇOCUKLAR İÇİN ÖNEMİ

Ama ölüm, kabir, ahiret, şehit, cennet ve benzeri sorular hiçbir zaman aklımdan çıkmadı. Sanki bunların cevabını bulmakla, kaybettiğim annemi ve bir resminden başka göremediğim babamı yeniden bulmak ve onların emin ellerde olduğunu görmek istiyordum.

Bu da bana ahirete imanın, hele bir çocuk için ne kadar önemli olduğunu gösterdi. Eğer annesini, babasını kaybetmiş bir çocuk, onlara tekrar kavuşma inancı olmazsa nasıl teselli olacak, kendini nasıl toparlayacak? Ebedî bir ayrılık, bir daha kavuşamama inancı o çocuğu mahveder. Bütün ümidini, direncini ve dayanak noktalarını keser.

Ben bunu hayatımda çok iyi anladım. Çocuğun ahirete imanını çok iyi kavraması lâzımdır. Çünkü, insanın, çocukluğunda aldığı dini telkinlerin, hayatı boyunca derin izler bırakmaktadır. Çünkü, her çocukta, kendisine yardım edecek ve onu koruyacak "sonsuz bir kuvvet" arayışı vardır. Çocukta görülen bu arayış ondaki ihtiyacın bir ifadesidir. Zira çocuğun birtakım temel ihtiyaçları vardır. Emniyet, güven, dayanma,

CANAN

makta ve davranış tutarlılığına olumlu katkılarda bulunmaktadır. Ölen yakını için yararlı işlerde bulunmasından dolayı Allah'ın onu bağışlayacağına inanmak, çocuk için büyük bir teselli olmaktadır.

SEVGİ HANIMIN SEVGİSİ

O bir melekti. O bir insan incisiydi. O bir fazilet, iyilik örneğiydi.

Kendi iki çocuğuyla birlikte beni hiç ayırmadı. Bana asla bir yokluk, eksiklik çektirmedi. Eve geldiğinde önce benim yanıma gelir, benim yanaklarımdan öper "Sarı Kızım" diyerek saçlarımı, okşar neler yaptığımı, ince ince sorup bana moral verirdi.

Çocuklarına ne alırsa, bana da onu alırdı. Nasıl anlatsam, o hanımı nasıl? Tek kelimeyle o bir melekti.

Ah şimdi öğretmenler onun yüzde biri bile olsa... Çocuklara ilgi gösterebilirler... Nerede? Yapan var ama, çok az...

O yıllara ait hiç unutmadığım bir hatıra anlatayım:

Ben odada ders çalışıyordum. Baktım ki Sevgi Hanım iki çocuğunu da çağırmış onlara çok önemli şeyler anlatıyor. Kapı da açık olduğu için rahatlıkla dinleyebiliyordum .

- Canan'a dikkat edin, onu üzmeyin, diyordu. Onun hem annesi, hem de babası öldü. Bunun için çok üzülüyor. Sizin anneniz ve babanız ölse, ne kadar üzülürsünüz değil mi? İşte Canan da öyle üzülüyor. Artık o sizin kardeşiniz. Ona kardeş gibi bakın, onu

CANAN

- Nasılsın? Diye sordu tebessüm ve sıcacık dolu bir sesle.

Cevap da gecikince:

- Yine çok özölüyorsun anneni-babanı değil mi? dedi.

Gözlerimden yaşlar yine indi aşağıya...

- Hem de çok, dedim. Aklımdan hiç çıkmıyorlar.

- Ah benim tatlı çocuğum. Onlar cennette çok mutlular, sen ise burada ağlıyorsun.

Sanki onlardan taze bir haber gelmiş gibi hocamın yüzüne baktım.

- Evet, dedi doğru söylüyorsunuz. Şehit insanların yeri cennettir.

Yine sorular beynime hücum etmişti. Yaşlı gözlerimi hocaya diktim.

- Hâlâ bana bunları açıklamayacak mısınız? Dedim. Merak ettiğim çok sorularım var. Sevgi öğretmenime sorduğum zaman sizi gösterdi.

- O bu konunun uzmanı. O daha iyi bilir, dedi. Ah Sevgi ah... Bu kadar da mütevazilik olur mu?

Sevgi sizin de benim de hocam sayılır. O mükemmel örnek bir insandır. Biz ondan çok istifade ettik. O bize hanımlar sohbetinde bol bol Risale okuyor, dinî dersler yapıyor. Demek ki sizler küçüksünüz diye bunları anlatmıyor.

Konuşalım senin merak ettiğin konuları. O konulara hepimizin ihtiyacı var.

CANAN

75

- Kainatın sahibi, gönderdiği elçiler ve kitapları vasıtasıyla ebedî bir saati vadetmiş, ebedî bir azabı haber vermiş. Demek o vadeleri yerine getirecek, o azap ye-- rini hazırlayacaktır.

Şu âlemde her şey geçici ve her şey değişmeye mahkûm. Demek, hiç değişmeyen bir âlem bulunuyor. (10. Söz)

Bu âlem ölüm, kabir ve haşir yoluyla gidilen ahiret-tir. O âlem de iyi insanlara Cennet, kötü insanlara da Cehennem verilecektir. İşte senin annen ve baban da sonsuz mutluluk yeri olan Cennette seni bekliyorlar.

ÖLÜM NEDİR?

Daha hocam sözünü bitirmeden merak ettiğim sorulardan birisini daha sormuştum:

- Ben ölümü hiç sevmiyorum. Ölüm olmasaydı ne iyi olurdu. Ölüm nedir? Niçin ölüm olmuş?

Hocam bu heyecanlı sorum karşısında gülümsedi:

- Allah her şeyi bir hikmet için yaratmıştır kızım, dedi. İlk görünüşte çirkin gibi gözüken bazı şeylerin araştırıldığında ve düşünüldüğünde çirkin olmadığı görülür.

Ölüm de bunlardan birisidir. Korkunç, ürpertici ve çirkin gibi gözükür. Gerçekten de ilk izlenim böyledir.

Ölümün yüzü gerçi karanlıktır, siyahtır, çirkindir. Fakat Mü'min için asıl siması nuranîdir, güzeldir. Bu yüzden ölüme korkarak değil, belki bir cihetle severek bakmak gerekir. (Lem'alar)

CANAN

vardır ve herkes ister istemez oraya girecektir. Kabre giriş, insanların içinde buldukları vaziyete göre şu üç tarzda gerçekleşir.

Birincisi; kabir, iman ehli için şu dünyadan daha güzel bir âlemin kapısıdır.

İkincisi; ahireti tasdik eden, fakat sefahete ve dalâlete dalar için ebedî bir hapsin kapısı, bütün dostlarından soyutlanmış bir mahkûmiyete atılan ilk adımdır.

Üçüncüsü; ahirete inanmayan inkâr ve dalâlet ehli için, ebedî bir idam kapısı, hem kendisini, hem de bütün sevdiklerini idam edecek bir darağacıdır. Öyle bildiği için de aynı şekilde cezalandırılacaktır. (Sözler)

Allah'a ve ahirete inanan bir insan için ölüm, kendisini sevdiklerine kavuşturan bir bilet olduğu için, ölüme korkarak değil, severek bakmak gerekir. Bunun için ölüm Allah'ın en büyük nimetidir.

RUH NASIL BİR ŞEY?

- Ruh nedir? Nasıl bir varlıktır? Ruh bizim içimizde mi? İçimizde ise neremizde? Sonra ruh ölür mü?

Bu çocuksu soruma da hocam şöyle cevap vermişti.

- Ruh vücudumuza hayat veren, can veren, elle tutulmaz, gözle görülmez bir varlıktır.

Ruh ceset gibi ölmez. O ölümsüzdür. Yani ruhları Allah kainat yaratılmadan önce var etmiştir. Daha sonra da ruhlara bir ceset giydirip, dünyaya göndermiştir.

, eîb

o İSesi değü. o P/ak olma ' '

CeSetruhun h

d ölüm hanesi

ur- hurdan ,,,, aS"*& ,,-,___^Ur an Vf> o...

CANAN

79

toPİansa da h ^1Slyİ9 boğulanlar, ateşte yananlar, toprağın altında kalanlar esef ,-
,,7. erhano4 l. ja eğer imanlıysalar manevî şehit sayılırlar. Yani se-

, nin annen de manevî şehittir. O da ölüm anında acı hissetmemiştir.

AZRAİL BİR TANEYSE, NASIL BİR ÇOK İNSANIN CANINI BİR ANDA ALIR?

- Hocam, insanların ruhunu Azrail alıyormuş öyle mi?

- Evet yavrum. Azrail bir melektir. O Allah'ın emrini yerine getirir. Allah'ı bilen ve O'nu seven kullarına bir şey yapmaz. Ancak Allah'a asi olmuş ve O'nun emirlerini dinlememiş olan insanlara ölüm anında azap çektirir.

Gerek ölüm anında ve gerekse Hz. Azrail'in görüntüsünden dehşet alma sadece ve sadece günahkâr ve isyankâr kullar için geçerlidir. Mü'min insan, nasıl hayattayken ölümü korkunç görmüyorsa, ölümlerinde dahi Ölüm Meleğini en güzel şekliyle göreceği için, böyle bir tehlikeyle karşılaşmayacaktır.

Hocamın verdiği cevaplar beni tatmin ettikçe, aklıma gelen diğer soruları da sormaya devam ediyordum. Sağ olsun hocam da bıkmıyıp usanmadan cevaplıyordu.

- Azrail meleği bir tane mi?

- Evet.

- Peki bir taneyse, bir anda birçok insan birden ölse, hepsinin de canını bir melek nasıl alabilir?

suda

CANAN

^

CANAN

KABİRDE KORKMAZ MIYIZ?

£

- Bizleri kabre koyduklarında, orada nasıl duracağız? Korkmayacak mıyız?

- Kabir, ölen bir insanın ahiret yolculuğundaki ilk durağıdır. Orası imanı olan kullar için, Cennet bahçelerinden bir bahçe gibidir. Ama imansız insanlar için ise, Cehennem çukurlarından bir çukurdur.

İmanlı bir kul, kabirden korkmaz. Çünkü yarana binlerce dost ve arkadaş vaziyetinde melekler gelir.

Hocamın cevapları, yıllardır içimi kemiren meraklarımı bir bir gideriyordu. Kafamdaki soruları cevapladıkça da müthiş bir rahatlama hissediyordum.

Bunun için de sordukça soruyordum.

- Bizi kabre koyduklarında ilk olarak neyle karşılaşacağız?

- Bizi kabre koyduklarında Münker ve Nekir isimli iki sorgu meleği gelecek, ilk hesabı onlara vereceğiz?

- Çok mu zor olacak?

Hocamın bu sorudaki korkumu hissetmiş olacak ki,

- Hayır, hayır diye üstüne eğildi.

İnsanlar dünyada yaptıklarına göre sorgulanacaklar. İnsanlara iyilik etmiş, Allah'ın dediğim yapmış olanlara karşı zor olmayacak elbet...

Bu konuyu Bediüzzaman Hazretleri şöyle izah eder:

- te**u7vner şeyden

^^arayTb^ * ler, ^a baŞİadılar

CANAN

83

- jairıı v- ' "" ____ ve kalplerinde açılan manevî yaraların tek

'J ^ünferitfp, . rnsen"merhemi ve ilâcı Cennetin varlığı fikri olacaktır. Bu ttna) içindek' ^ ^ec~ inançla masumane kalbi, "Bu kardeşim veya arkada-, ^izliktert) t w GVa^~ şm^1 öldü. Cennetin bir kuşu oldu. Bizden daha iyi vtunker Ve Kfeki Üş keyf eder' gezer- Ve validem öldü, fakat rahmet-i ilâhi-8eldiler r> aj^e- yeye gitti, yine beni Çenette kucağına alıp sevecek ve ben de o şefkatli anneciğimi göreceğim." Der ve sonraki hayatı boyunca insaniyete lâıyk bir tarzda yaşayabilir.

Yine "İnsanların yaklaşık dörtte birisini teşkil eden ihtiyarlar, yakında hayatlarının sönmesine ve toprağa girmelerine ve güzel ve sevimli dünyalarının kapanmasına karşı teselliye, ancak ve ancak ahiret imanında bulabilirler." Cennet ümidiyle, hayatlarının o sıkıntılı ve ıstıraplı günlerine tahammül edebilirler. Bu inanç onlara şu düşünceyi verir: "Merak etmeyin, sizin ebedî bir gençliğiniz var, gelecek ve parlak bir hayat ve nihayetsiz bir ömür sizi bekliyor... Ettiğiniz bütün iyilikleriniz muhafaza edilmiş; mükafatlarını görecekleri-

niz.

İnsanların büyük bir kısmını teşkil eden gençleri, hevesatlarının galeyanda olduğu, hislerine mağlup düştükleri, akıllarının son derece cüretkâr olduğu bir dönemde dizginleyecek, hatalardan, kusurlardan ve günahlardan alıkoyacak yegane faktör Cehennem'in varlığına imandır. Böyle bir imana sahip olan genç, herhangi bir suç işleyeceği an kendi kendine şöyle der: "Gerçi hükümet hafiyeleri, polisleri beni görmüyorlar ve ben onlardan saklanabilirim. Fakat Cehennem gibi bir zindanı bulunan bir Padişah-ı Zülcelâl'in melaikeleri beni görüyorlar ve fenalıklarımı kaydediyorlar."

? & ^ X

!tt!

. CR (D (1

2

3* & *>

n Ş Ş

EELÂKEİLER BİİMİYORDU...

SEVGİ ÖĞRETMENİMİ DE

KAYBETMİŞTİM.

yalnızlığı unutturan, beni öz evlâdı gibi seven ve şefkat gösteren Sevgi öğretmen akıl almaz bir facianın kurbanı olmuştu. Yeniden acılar içinde tek başımaydım. Ya Rabbi ne olacak benim halim? Tek arkadaşım bir türlü dinmeyen gözyaşlarımdı.

ANNEMİ HEP RÜYAMDA GÖRÜYORDUM

Annemden ayrıldıktan sonra onun yokluğu beni o kadar perişan etmişti ki, içimdeki ateş hiç dinmiyordu. Onu hemen hemen her gün rüyamda görüyordum.

Kimi rüyalarım da annem elimden tutuyor, beni babama götürüyor. Ama bir türlü babama ulaşamıyorum. Uyanıyorum.

Ağlıyorum sabaha kadar. Hep yanımda annem yattığı için yalnızlığa hiç dayanamıyordum. Bu yüzden uykusuz, korkuyla ve gözyaşıyla geçen yüzlerce gecem olmuştur.

Allah kimseyi anasız bırakmasın. Yine başka bir rüyama annem geliyor. Allah'ım o kadar temiz, o kadar pırl pırl ki... Melekler gibi. Beni kucaklıyor. O mis gibi kokusunu duyuyorum.

- Niçin beni bırakıp gittin anne? Diyorum.

- Ben gitmedim yavrum, diyor. Yanındayım, yanında dolaşıyorum. Ama sen beni görmüyorsun.

- Yani sen ölmedin mi?

•>,,

CANAN

91

. İlk

Sevgi Hanımın da yardımıyla bütün duygularımı gerdim satırlara... Zaten her cümlesi, her kelimesi

gözyaşlarıyla sulanmıştı.

<z ye İnsan o yoğun duygu atmosferine girince, çok müt-

" hiş şeyler çıkıyor. Yani hem ağladım, hem de yazdım.

Hani derler ya, ağlayarak yazılan kitaplar, okuyucuyu da ağlatır, diye...

Şiir bitti. Sevgi Hanıma verdim. Baktım ağlamaya başlamış.

- Çok özledin öyle mi Sarı Kızım? Dedi. Sarıldık, ağlamaya başladık.

Özlemek de ne kelime... Eğer annen için canını ver, deseler derhal... Seve seve...

Şiir değerlendirme komisyonuna gitmiş... Şiiri okumuşlar, orada ağlamayan kalmamış.

Sonra beni Millî Eğitim Müdürü çağırdı. Yanına götürdüler.

- Tatlı kız, dedi. Sende ne biçim sevgi, ne biçim özlem varmış, ağlattın bizi...

Bana çok iltifat etti. Hediyeler verdi. İhtiyaçlarımı karşıladı.

- Bundan sonra ben de senin öğretmenimim, dedi. Ne isteğin olursa bana iletceksin. Ben de sana yardım edeceğim.

Allah razı olsun. Gönlümü aldı. Şiirim de, birinci gelmişti.

°lac*ğim

CANAN

93

-< Zarfın içinden para çıktı. O günün şartlarına göre ^yi bir paraydı. Sağ olsun Sevgi Hanım bu parayı hiç narcatmadı. Bana altın ve bilezik aldı. Bu şekilde hem beni sevindirdi, hem de paramı değerlendirmiş oldu.

Ah o günler ah...

Ne kadar mutlu olmuştum, ne kadar sevinmişim. Belki de hayatımda ilk ve tek mutluluk günlerim o yıllara aitti.

MUTLULUĞUM UZUN SÜRMEDİ

Ortaokul üçüncü sınıfa kadar Sevgi Hanımın şefkat dolu kolları alfanda güzel günler yaşadım. Her ne kadar hiçbir şey anne-baba hasretini gidermiyorsa da Sevgi Hanım bunu hissettirmemek için bir anne gibi çırpıyordu. Şimdi düşünüyorum da bu fedakârlığı yapan dünyada çok az insan çıkardı.

Yüce Rabbim Sevgi Hanımı bana en büyük bir lütuf olarak göndermişti.

Artık ortaokul bitiyordu. Aklımın da her şeye erdiği bir döneme gelmişim. Bir anlamda genç kızlığın da başlangıçdaydım.

Daha fazla Sevgi Hanıma yük olmamak için yatılı okul sınavlarına girdim, kazandım. Liseyi yatılı okuyacaktım. Devlet hem okul, hem de yatacak-yiyecek giderlerini karşıladığı için Sevgi Hanıma yük olmaktan kurtulacaktım.

Her ne kadar buna Sevgi Hanım karşı çıktıysa da kabul etmedim. Ama herhangi bir sevgi azalması olduğu için değil, büyüdükçe ihtiyaçlarım arttığı için...

n.

CANAN

95

Anlamıştım. Onun amacı piknikten ziyade, son &retmenief ı günlerimi en iyi, en mutlu bir şekilde geçirmemi isti-

Bu ne müthiş bir anlayış Allah'ım!

Hazırlandık, ailecek şehrin biraz dışarısında bulunan ormanlık bir alana gittik.

Nereden bilecektik ki bugünün hayatımın en felâketli günü olacağını... Nereden bilecektik ki bu piknik bir mutluluk günü değil, bir acı, bir elem günü olacağını...

Gittiğimiz piknik yeri ünlüydü. Hafta sonları şehrin gürültüsünden bunalanlar buraya gelirdi. Çok kalabalık bir yerdi.

Gittik, kendimize bir yer seçtik.

Müthiş bir mavi... Mis gibi bir hava... Gölgecik, çayır ve buz gibi sular... Sanki Allah'ın özenle desenle-diği bir harika diyardı, burası...

Oturduğumuz yer biraz eğimli... Yukarıda ise yüzlerce daha insan vardı. Onlar da piknik için gelmişler.

Az ileride de bir aile üstü açık bir kamyonla gelmişlerdi. Kamyonları yanlarında, kendileri de piknik yapıyorlardı. Biz piknik için hazırlıklara başlamıştık.

Sevgi Hanım, Nuriye abla, ben ve Said her birimiz küçük küçük işlerin basındaydık.

Bir ara gözüme kamyon takıldı. Kamyonun şoför mahallinde bir-iki çocuk oynuyordu. Öylesine bir an "Bu kamyon üzerimize gelmesin, tam da yönü bizim

canan

çok .. 8eUyor>

ah

3ya/ahların etrafı kuşattığını gördüm. Tam bir can pazarı yaşanıyordu.

Benim iki ayağım da kırılmıştı. Kamyon iki ayağı-bağrım mın üstünden geçmiş. Ama kendimdeydim. Başka bir yara berem yoktu. O esnada yoğun kalabalık içinde diğerlerini göremedim. Başımda da onları göremediğim için bağırmaya başladım.

- Ne oldu? Neredeler? Diye feryat ediyordum. Yanıma yaşlı bir kadın oturdu.

- Çok şükür kızım, dedi. Sende bir şey yoktur.

- Ya onlar, diye bağırdım.

Ses çıkmadı. Yaşlı hanım gözleri bulutlandı, yaşlar sıraya dizilmeye başladı.

Çok derinlerden, çok anlamlı sanki çaresizliğin acı dolu bir tonuyla:

- Allah böyle istedi yavrum, dedi. Elden bir şey gelmez.

Sanki o anda kafama müthiş bir balyoz indi. Vücudumun her zerresini yerle bir etti.

- Öldüler mi yoksa? Diye bağırdığımı hatırlıyorum. Yeniden kendimi o dipsiz kuyuya yuvarlanırken

buldum. Her şey karmakarışık, her şey birbirine girmiş, her şey bulanık ve acı dolu.

Beynim durmuş vaziyette... Hiçbir şey düşünemiyorum. Sanki vücudum buz tuttu, canım çekilip çıktı.

"Dünyam başıma yıkıldı" sözünün gerçek anlamı bu olması lâzım herhalde.

I

CANAN

99

ANNENLERE KOMŞU OLDUK

O günlerde gördüğüm bir rüya da bu hislerimi destekliyordu.

Ayaklarım kırıldığı için hastanede yatıyordum. Tabiî tarifsiz bir üzüntü ve bunalım içindeydim. Aklımdan bir saniye bile çıkmıyor bu olay.

İşte o günlerden birisiydi.

Rüyamda Sevgi Hanım çocuklarıyla birlikte hastaneye ziyaretime gelmişler.

Kapıdan içeriye öyle bir girişleri vardı ki, sanki yüzlerinin parıltısı odayı bir anda aydınlattı. Üzerleri öylesine pırıl pırıl, tiril tirildi ki anlatamam. Yüzlerinde sonsuz bir mutluluk ve neşe okunuyor.

Kendimi üzerlerine attım. Beni şefkatle kucakladı ve göğsüne bastı.

- Yavrum benim Sarı Kızım, dedi. Seni de getirmek istedim ama vermediler.

Niçin öyle ağlıyorsun. Ben çok rahatım, çok mutluyum. Bak ölmedim, ben buradayım. Hem sana güzel de bir haber vereyim.

Orası çok güzel... Annenlere komşu oldum. Hep senden bahsediyoruz. Biz çok mutluyuz, çok memnunuz yerimizden. Bundan sonra sen de ağlama...

Uyandım, uyanmaz olaydım.

Yine aynı dünya, yine aynı problemler, yine aynı acılar... Artık rüyalarla ve gözyaşlarıyla avunur olmuştum.

100

CANAN

Ne demek bu, bir düşünebiliyor musunuz? Bu felâket, hayatta tek başına kalan ve hiçbir kimsesi olmayan, iki ayağı kırık, ürkek, küçük bir genç kızın öyküsü... Düşünmek bile insanı ürpertiyor değil mi?

Allah bu acıyı kimselere yaşatmasın. Ben hastanedeyken, Nuriye Abla ve Said'i, annesinin akrabaları aldı götürdü. O ayrılma senesini asla unutamam. Bizi birbirimizden ayıramamışlardı. Dünyada tek başıma, yapayalnız kalmıştım. Ondan sonra görüşebilmek için çok uğraştım. Ama kismet olmadı. Mutlaka onlarda beni aramışlardır. Şimdi ne haldedirler, bilmiyorum.

SABAHLARA KADAR AĞLIYORUM

Tek tesellim, gözyaşlarımdı. Başka elimden gelen bir şey yoktu.

İlk günlerde, valisinden belediye başkanına kadar herkes geldi, geçmiş olsun dileğinde bulundular. Bol bol öğüt verdiler ve destek olacaklarını söylediler. Ama o olayın üzerinden çok geçmeden herkesin eli ayağı kesildi, kapımı kimse açmaz oldu. Yalnızca okul müdürüm sağ olsun beni sürekli kontrol edip, ziyaretime geliyordu.

Vaatlerini tutsalar bile, cebimi parayla doldursalar bile, Ker ihtiyacımı temin etseler bile... Ruhumun, kal-

CANAN

101

Sabahtan akşama kadar, akşamdan da sabaha kadar, yorganımı başıma çekip ağlıyor ve gözyaşı döküyordum. Çünkü tek tesellim buydu.

Sürekli yalvarıyordum Allah'a "Bana yardım et" diye, zaman zaman da içimde isyanlar yükseliyordu.

- Niçin bu felâketler başkasına değil de, hep bana geliyor, diye.

Görülmemiş dertlerin, dağ gibi problemlerin, karanlık geleceğin ortasında yalnız bir genç kız... Olaya neresinden bakarsanız bakın, yol, iz görünmez bir yoldayım.

Okul müdürüm geldi. Bana iki tane koltuk değneği getirdi.

- Artık bunlarla yürümeye çalışacaksın kızım, dedi. Haftaya okullar açılıyor. Ben okul müdürünle konuştum, raporunu ilettim. Okula bir hafta, on gün geç de başlasan bir şey olmaz.

Biraz daha burada tedavi göreceksin. Doktorlar ayaklarının iyi olduğunu söylüyorlar. Tedavi bitince de ben seni götürüp okuluna teslim edeceğim.

Korkma, kimsem yok, diye... Sakın kendini böyle bir düşünceye kaptırma... Artık ben varım. Beni manevî babalığa kabul etmemiş miydin?

Sen asla yalnız değilsin. Ben var olduğum müddetçe hep yanında olacağım. Tatillerde de seni alıp evimize getireceğim.

Sevgi Hanım rahmetli olduysa, bizim evimiz var. Bizim hanım seni manevî evlât olarak almaya hazır.

102

CANAN

Allah razı olsun, o müdürden. Yüreğime su serpti. Yüce Allah bir kapıyı kaparsa, bir başka kapı açıyordu.

Ama daha yüreğim acı dolu, çok çetin günler beni bekliyordu. Henüz imtihanım bitmemişti.

oo oo

T1' * ' • A

OKULUMA BAŞLADIM.. * * İİ AMA AÇ KURLAR KOKUMU *V ALMIŞTI ' . <5

'I

1!

^Vimsesiz, ayaklan sakat, güzel ve saf bir kız... Bilmediği bir çevrede... Kendini bekleyen tehlikelere karşı ne yapabilirdi? Adım adım pisliğe doğru sürükleniyordum. Bu gidiş felâketimi hazırlayacağına benziyordu.

Bir tehlike de Hıristiyan misyonerler izimi bulmuş, peşime düşmüşlerdi.

OKULUMA BAŞLADIM

Koltuk değneğiyle binbir güçlük içinde okula başlamıştım.

Yeni bir çevre... Tanıdığım bir tek Allah'ın kulu yok... Bana destek olan ve arasına içimin yangınını söndürecek bir sırdaşım yok... Ayaklarım hâlâ iyi-leşmediği için acılar içindeyim... Önümde karanlık bir gelecek... Çevremdeki insanların renkli dünyalarına bakıp üzüyor, kendi içime kapanıyor ve sessiz sessiz gözyaşı döküyorum.

Okulum çok büyük... Kız-erkek karışık. Yatakhanelerde sekiz kız arkadaşız. Hepsinin de dünyası, fikir ve görüşleri başka...

İlk derslerden itibaren dikkatleri çekmeye başladım. Hem emsallerime göre boyu uzun, daha fazla gelişmiş, bir de çok güzelim tabii... İkinci olarak da derslerime hızlı başladım, hocalarım ilk derslerden itibaren beni tanıdılar.

Bunca acıdan, bunca dertten ve bunca çaresizlikten kurtulmak için başarılı olmak zorunda olduğumu biliyorum. Bunun için de arkadaşlardan daha fazla çalışıyorum.

106

CANAN

Herkes cıvılcıvılcı hayatını yaşarken, dostluklar oluştururken ben kendi dünyamdayım. Pek dışarı çıkmıyorum, arkadaş gruplarına katılmıyorum ve zamanımı boşa harcamıyorum. Buna rağmen bana yoğun bir ilginin olduğunu da biliyorum. Özellikle de erkeklerden yana...

Arkadaşlarım içinde dini bütün, ahlâk ve görgü-süyle örnek olan pek kimseler yok. Bir başka ifadeyle haram-helal anlayışı pek yerleşmemiş. Bunun için de kız-erkek ilişkilerinde oldukça cesur ve rahatlar... Ben bu konuda tamamen yalnızım. Benim gibi muhafazakâr düşünen çok az.

- Neden bize katılmıyorsun? Niçin hep yalnız kalmayı tercih ediyorsun? Neden arkadaşlarından kopu-yorsun? Gibi eleştiriler yapıyorlardı.

Ben de:

- Ayaklarım ağrıyor, yalnız kalmayı tercih ediyorum, diye geçiştirmeye çalışıyordum.

İLK BAŞARI

Sınıfımın ilk döneminin sonuna doğruydum. Türkçe öğretmenimiz okulda bir dergi çıkarıyordu. Sınıfta bizden de yazı vermemizi istedi.

Ben de o gece yatakhanelerde annemle ilgili bir sayfalık küçük bir kompozisyon yazdım. Yine duygu seli içinde yazılan bir yazıydı. Yine gözyaşları arasında kaleme almıştım.

CANAN

Hocam, yazıyı o kadar beğendi ki, sınıfta öve öve bitiremedi.

- Ünlü bir gazete, makale yarışması açtı, dedi. Konu anneyle ilgili. Oraya da yazı gönder. Eğer dereceye girersen hem ödül, hem öğrencilere öğrenim bursu verecekler.

Ben de katıldım. Yine güzel bir yazı çıkmıştı. Ama yarışma Türkiye çapında olduğu için binlerce katılanı olacaktı. Pek de ümitli değildim.

Göndereceğim metni Türkçe öğretmenime verdim, okuyunca;

- Harika, dedi. Senin dereceye gireceğine inanıyorum. Bu kadar yoğun bir duygu seliyle yazılan yazılar insanları çok etkiler. İnanıyorum ki jüri bu yazıyı mutlaka dikkate alacaktır.

Haber karneleri aldığım gün ulaşmıştı. Çifte mutluluk yaşamıştım. Hocalarımın, arkadaşlarımla ve okul yönetiminin çok yoğun bir ilgisi olmuştu.

Karnemdeki notlarımla hepsi de 5'ti. Bu çok büyük bir başarıydı.

Yarışmada birinci olmuşum. Ödül olarak da bana bir çek verdiler. Bir öğrenci için önemli bir para miktarıydı çekteki yazılan... Okul bitene kadar da öğrenim bursu bağladılar. Benim için bu çok önemliydi.

Gazete beni ve başarımla haber yaptı. O küçük genç kızlığımda, okulda meşhur olmuşum. Adım "Sarışın" a çıkmıştı. Tıpkı Sevgi Hanımın "Sarı Kız" dediği

SibL : , ; :-.

CANAN

Bu küçük başarı bir derece mutluluğumu artırdı. Beni kendi dünyamdan çıkardı. Koltuk değneklerimi de attığım için, çok rahattım. Artık arkadaş gruplarının gözdesi olmuşum. Ama beni bekleyen bir tehlike sezmişim o günlerde...

Fizyolojik güzelliğim herkesin gözüne çarptığı için birçok erkeğin yoğun bir ilgisiyle karşılaşıyordum. Diğer sınıflarda benimle tanışmak isteyen birçok erkek çıkıyordu. Hatta bekar bazı hocaların bile bana farklı bir yaklaşım içinde olduklarını hissediyordum. Bu gidişte, bazı art niyetli insanlar, sık sık karşıma çıkacak demektir. Bir genç kız için küçümsenmeyecek bir tehlike değildi bu.

İKİNCİ YILIN İLK SÜRPRİZİ

Yaz tatilimi, ortaokul müdürünün evinde geçirmiştim. Sağ olsun geldi beni aldı, evine götürdü. Kızı ve oğlu evli oldukları için kendisi ve eşiyle kaldık. Bana tam bir aile sıcaklığı gösterdiler. O insanlara sonsuz bir minnet borcum vardır.

İkinci yıl okulum başladıktan sonra esrarengiz bir ziyaretçiyle karşılaştım.

Ziyaretçi salonuna indim ki, biri bayan biri erkek orta yaşlı iki insan... İlk görünüşte Türk olmadıkları belliydi.

Tanıştık...

Benim adımlı, soyadımlı, geçmişimi ve yaşadığım olayları çok iyi biliyorlardı.

CANAN

109

- Bütün bunları nereden biliyorsunuz? Diye sordum.

- Bizler Hıristiyan Misyonerleriyiz. Yani Hıristiyanlığı yaymayı görev edinmiş insanlarız. Senin de bir Hıristiyan olduğunu biliyoruz. Bizler senin için çok uzaklardan geldik. Sana yardım etmek ve bu yalnızlıktan kurtarmak istiyoruz.

Merakla sordum:

- Bana nasıl yardım edeceksiniz ve beni nasıl yalnızlıktan kurtaracaksınız.

Seni Fransa'ya veya İsrail'e götürmek istiyoruz. Tercih sana ait, nereye dersen oraya götüreceğiz.

Oralarda sana en iyi imkanlar sunacağız. Bu mutluluktan ve yalnızlıktan kurtulacaksın. Çünkü sen oralara aitsin. Anneni ve babanı kandırdılar, onlardan kalan sensin. Senin kandırılmana izin vermeyeceğiz.

O kadar soğukkanlı, o kadar ciddî insanlardı ki, sanki "hayır" demem halinde her türlü engeli çıkaracaklarını hissetmişim.

- Sana iki gün düşünme payı. Sonra tekrar geleceğiz.

Gittiler.

ÇOK KORKTUM

Ben bir Müslümandım. Annem ve babam da Müslüman olarak vefat etmişlerdi. Her ne kadar çok çileler, çok acılar çeksem de burası benim vatanımdı. Ay-

no

CANAN

CANAN

111

rılıp gidemezdim. Gitsem de oralarda mutlu olamazdım.

İlk önce olayı kimseye söylemedim. İşi kendim çözmeyi arzu ediyordum.

Beni nasıl bulmuşlardı? Gerçek niyetleri gerçekten de Hıristiyanlığı yaşamam mıydı? Yoksa dedelerimin ailelerinden bir talimat mı alarak böyle bir plân kurmuşlardı? Doğrusu kafam karmakarışık olmuştu.

İki gün sonra tekrar geldiler. Beni bir pastaneye götürmek istediler, kabul ettim.

Gittik.

Sürekli bayan konuşuyordu. Erkek ise hiç söze karışmıyordu.

Kendileriyle ilgili endişelerimi anlatınca bayan güldü:

- Hayır, dedi. Bizim tek amacımız var. Annesi-ba-bası Hıristiyan olan bir ailenin kızını yalnızlıktan kurtarmaktır.

Ailelerinden herhangi bir talimat almadık. Ama onları tanıyoruz. Sen istediğin takdirde seni götürüp, onlarla da buluşturabiliriz.

- Hayır, dedim. Ben bir Müslümanım. Annem ve babam da Müslüman olarak öldüler. Onlar bu topraklarda yatıyor. Ben onları bırakıp hiçbir yere gidemem.

- Yine gelip onları ziyaret edebilirsin. Yeter ki buraların acısından, çilesinden ve yalnızlığından kurtaralım seni. Onları bırak ve unut demiyoruz.

Çok zor şartlar altında olduğunu biliyoruz. Hayatının her sahnesinden haberimiz var.

- Öyleyse niçin yardım etmediniz, o zor zamanlarda?

Bayan yine güldü:

- Çok yardım etmek istedik. Ama hem baban hem de annen reddetti. Onların kafalarına girmişler. Bizlere inanmadılar.

BABAMI VE ANNEMİ BUNLAR MI ÖLDÜRMÜŞTÜ?

O esnada kafama şimşek gibi bir fikir girdi. Hem babam, hem de annem esrarengiz bir ölümle gitmişlerdi. Yoksa bunlar Hıristiyanlığı terk ettikleri için intikam almış olmasınlar?..

Bu fikir içime ok gibi saplandı.

Bayan sanki bu düşüncemi sezmiş gibi cevap yetiştirdi.

- Eğer ölmeselerdi, onların tekrar Hıristiyanlığa döneceklerine inanıyorduk. Çünkü Hıristiyanlığı doğru olarak anlayamadılar. Onun için Müslüman oldular.

Sen de Hıristiyanlığı doğru olarak bilsen, Müslümanlığı derhal terk edersin.

- Hayır, dedim. Benim böyle bir ihtiyacım yok. Müslümanlık benim için yeterli. Her türlü manevî ihtiyacımı temin ediyorum. Başka bir din gerekli değil,

112

CANAN

- Ama dinlemelisin. Dinlemekten ne olur? Sana hemen Hıristiyan ol, demiyoruz. Bir de bizi dinle seçimini kendin yap,

Başladılar Hıristiyanlığı anlatmaya... Dünyadaki her türlü iyiliği, güzelliği, hakkı ve adaleti Hıristiyanlık olarak anlatıyorlardı. O kadar çekici, o kadar ilgi uyandırıcı konulardı ki, tam benim psikolojik durumuma göre hitap ediyorlardı.

Onları saatlerce dinledim.

Bir de bana İncil hediye ettiler. Bir miktar da para vermek istediler, almadım.

- Sen bu anlattıklarımızı düşün, dediler. Kısa zaman içinde de kararını ver. Sen hazır olduğun zaman seni istediğin ülkeye veya akrabalarına götürmeye hazırız.

Tekrar görüşmek üzere ayrıldık.

Kafamın içi allak bullaktı. Anlattıkları ilk görünüşte güzel şeylerdi. Hele benim bu yalnızlıktan kurtulmam, akrabalarım ile buluşmam, iyi bir öğrenim yapmam ve mutlu bir dünyaya erişmem, doğrusu içimi gıdıklıyordu. Ama ben Müslümandım artık. Nasıl annemi ve babamı terk edip, gidebilir ve hele Hıristiyan olabilirdim? Bu iki fikir, içimde kıyasıya bir mücadeleye tutuşmuştu.

Gerçekten Hıristiyanlık doğru da Müslümanlık yanlış mıydı? Acaba bize bugüne kadar Hıristiyanlığın doğrusu anlatılmadığı için mi Müslüman olmuştuk?

CANAN

113

Eğer Müslümanlık doğru ise, niçin Müslüman ülkeler geri kalmış da Hıristiyan ülkeler ileri gitmişti?

Kafam tam bir savaş halindeydi. Eğrilerle doğrular, iyilerle kötüler birbirine karışmış, ben de ne yapacağımı bilmez hale gelmiştim.

HOCAM İMDADIMA YETİŞTİ

Okula geldiğimde bitkin haldeydim. Beni Türkçe öğretmenim görünce.

- Ne o kız? Dedi. Sana bir şey mi oldu? Yoksa hasta mısın?

- Hayır hocam, diye gizlemeye çalıştım.

- Yok yok, diye ısrar etti. Senin bir şeyin var. Anlat bakalım nedir?

Türkçe öğretmenim çok iyi bir insandı. Temiz, dürüst ve inançlı bir kimseydi.

- Hıristiyan misyonerleriyle tanışanı, dedim. Onların anlattıkları kafamı karıştırdı.

Türkçe öğretmenim çok kızdı:

- Sen onları bilmezsin kızım, dedi. Onlar çok masumane bir şekilde yaklaşırlar ama niyetleri çok zeki öğrencileri kandırıp kendilerine çekmektir.

- Hocam bunlar kimler? Tanımak istiyorum beni aydınlatın lütfen, dedim.

Türkçe öğretmenim beni öğretmen odasına aldı. önce bir çay istedi. Sonra da konuşmaya başladı. I

114

CANAN

- Sevgili kızım bak; Hıristiyanlığı kabul etmemiş ülkelerde, çeşitli faaliyetler adı altında yürütülen Hıristiyanlık propagandasının her türüne "misyonerlik" denir. Hıristiyan kiliselerinin, Hıristiyan olmayan ülkelerde bu dini yaymak için kurdukları teşkilata "misyon", bunları idare eden ve faaliyet gösteren din adamlarına da "misyoner" denilmektedir

MİSYONERLERİN GERÇEK YÜZÜ

Misyonerlerin öncelikle el attıkları faaliyet alanları okullar, yabancı dil kursları, hastahaneler, dispanserler, yetimhaneler, yayınevleri ve geniş maksatlı yardım teşkilatlarıdır. Misyonerler, faaliyet gösterecekleri ülke ve toplulukların özelliklerine göre taktik değiştirebilecek esnek yapıya sahiptirler. Dilenciler şeklinde teşkilatlanabilecekleri gibi, sömürgeleşmiş ülkelerde halkı sözde himaye için de, teşkilatlandıkları görülmüştür. Ayrıca misyonerler, sürekli seyahat etmekte ve belli bir bölgeyi küçük bir devletçik haline dönüştürmekle de tanınmışlardır. Bunlarla birlikte, Müslüman ülkelerde bazı tarikatlar içine girip, o tarikata mensup Müslümanlarmış gibi çalıştıkları da çok olmuştur.

Misyonerler, dünya coğrafyasının kilit noktasında yer alan Osmanlı ülkesine gelip, yerleşmek ve kendi amaçları doğrultusunda hizmet edebilmek için, büyük gayret sarf etmişlerdir. Buna bahane olarak da, dünyanın en güçlü ülkesini tanımak, Doğu Toplumları'nı görmek, Hıristiyanlarca kutsal kabul edilen yerleri gezmek ve Osmanlı, ülkesinde yaşayan Hıristi-

CANAN

115

yanlara yardımcı olmak gibi masumane istekler belirtmişlerdir. Ama, Osmanlı topraklarına gelen misyonerlerin faaliyetleri, ileri sürdükleri gerekçeleri doğrultusunda olmamıştır.

- Peki hocam bu misyonerler niçin Osmanlı ülkesini ve Türkiye'yi tercih etmişlerdir?

- Bu çok açık. Çünkü Osmanlı topraklarında misyonerlik yapmak her Hıristiyan gönüllüyü cezbetmiş-tir. Bunun iki nedeni vardır. Birincisi; Osmanlı Devleti'nin, yabancılara karşı fevkalade hoşgörülü ve adil olmasıdır. Çünkü, misyonerler, Osmanlı ülkesinde rahat oldukları kadar, birçok Hıristiyan ülkede bu rahatlığı bulamamışlardır. Osmanlı İmparatorluğu'nda, diledikleri her türlü faaliyeti yapma imkanı bulmuşlardır. İkincisi de, Osmanlı hakimiyetindeki bölgelerden önemli bir kısmını kutsal yerlerin oluşturması ve Türk devletinin kurulu olduğu bölgenin jeopolitik açıdan dünya coğrafyasının kilit bölgelerinden biri olmasıdır. Osmanlı Devleti'nin zengin yer altı kaynaklarına sahip bir bölge üzerinde kurulu bulunması, Uzakdoğu'ya en kısa şekilde ulaşabilecek iki kilit noktayı Akdeniz'den Kızıldeniz'e ve Akdeniz'den de Basra Körfezi'ne giden yolları elinde bulundurması, bu topraklara olan ilgiyi artırmıştır.

Daha yakın tarihe kadar Türkiye'de Misyonerlerin 436 ibadet yeri vardır. 155'i tam kadrolu kilise olup 281'i de daha küçük boyuttaki ibadet yerleridir. Buralarda 228 papaz olmak üzere 1006 kişi görev yapmaktadır. Ayrıca misyonerlerin İstanbul'da haftalık ve aylık birer gazeteleri yayınlanmaktadır. -..

116

CANAN

Bugün de durum farklı değildir. Aynı oyun günümüzde de sürdürülmektedir. Özellikle de misyonerlerin Ege ve Karadeniz'de yoğun bir faaliyetleri göze çarpmaktadır. Hatta ülkeyi bölmek için etnik yapısı olan grup ve topluluklara yönelik özel bir çaba harcamaktadırlar. Bütün bu çalışmalar Hz. İsa'yı anlatmaktan çok, siyasî ve ekonomik amaçlıdır.

- Hıristiyanlık daha önce gelmiş bir din. Müslümanlık da daha sonra... Dolayısıyla Müslümanlığın Hıristiyanlıktan üstün ve geçerli olduğunu nereden anlayacağız. Niçin Müslümanlık Hıristiyanlıktan daha üstün?

RİSALE-İ NUR'DAN HARİKA CEVAPLAR \

Değerli hocam bu soruya cevap için, çantasından bir kitap çıkardı ve okumaya başladı.

- Müslümanlık, Allah'ın son gönderdiği din, Peygamberimiz (asm) de son peygamberdir. Kur'an ise, son kitaptır.

Bak sana şu kitapla bunun delillerini sıralayacağım. Çantasından kırmızı kaplı bir kitap çıkardı. Sayfalarını açtı.

Kur'an'dan önce gelen İncil'de Peygamberimizin gönderileceği, onun son peygamber olduğu yazılı.

Bak senin elinde İncil var. Ben bu Mektubat kitabınının 19. Mektubunu okuyayım, sen de elindeki İncil'den takip et. Bak nasıl İslâm'dan ve Peygamberimiz Hz. Muhammed'den (asm) haber veriyor.

CANAN

117

Meselâ Yuhanna İncilinin On Dördüncü Bab ve Yirminci Ayetini aç.

Elimdeki İncil'den hocamın söylediği yeri buldum. Hocamın elindeki kitaptan okumaya başladı. Ben de İncil'den takip ediyordum.

"Artık sizinle çok söyleşmem, zira bu âlemin reisi geliyor. Ve ben de onun nesnesi asla yoktur."

- Evet hocam. Okuduğunuz yer, İncil'de aynen geçiyor.

Bir başka örnek daha...

- Yuhanna İncil'i On Altıncı Bab ve Yedinci ayet.

"Amma ben size hakkı söylüyorum. Benim gittiğim size faidelidir. Zira ben gitmeyince tesellici size gelmez."

Takip ediyorum İncil'den kelimesi kelimesine aynı...

Hocam okumaya devam etti:

- Yuhanna İncili On Altıncı Bab, Sekizinci Ayeti: "O dahi geldikte, dünyayı günaha dair, salaha dair ve hükme dair ilzam edecek."

On Altıncı Bab On Birinci Ayet: "Zira bu âlemin Reisinin gelmesinin hükmü gelmiştir."

On İkinci Bab, On Üçüncü Ayet: "Amma o hak ruhu geldiği zaman, sizi bilcümle hakikate irşad edecektir. Zira kendisinden söylemiyor. Bilcümle, işittiğini söyleyerek, gelecek nesnelere size haber verecektir."

118

CANAN

Okudukları doğruydu, İndi'de vardı.

Bunlar müthiş şeylerdi. Demek Hıristiyanların İncil'i Peygamberimizin geleceğini müjdeliyor ha! Bu çok harika bir tespiti.

Kendi kitapları bunu diyorsa, daha niçin Hıristiyanlığın Müslümanlıktan üstün olduğunu savunuyorlar. Demek ki bu misyonerlerin niyeti tamamen siyasî bir propaganda. Evet bu doğru. Bunu çok iyi anlamıştım.

Hocam açıklamalarına devam etti.

- Bizim inancımızda Hz. İsa çarmıha gerilerek öldürülmedi. Onun yerine kendisine ihanet eden yakın bir adamı öldürüldü. Hz. İsa ise Allah'ın emriyle dünya hayatında yaşamaya devam ediyor. Ama onun hayatı bizim hayatımız gibi değil.

- Nasıl" yani? Şimdi Hz. İsa yaşıyor mu?

- Bir anlamda evet. Bu konu da bu kitapta çok güzel izah ediliyor.

Aynen şöyle:

"Hayat mertebeleri beştir. O üçüncü hayat mertebesindedir.

Birincisi; bizim hayatımızdır ki, çok kayıtlarla bağlı olduğumuz ihtiyaçlar kuşatılmış olan hayattır. dır.

ikincisi; Hızır ve İlyas aleyhimesselem hayatlan-

Üçüncüsü; Hz. İsa ve İdris aleyhimesselem hayatlarıdır ki, insanlık ihtiyaçlarından tamamen sıyrıl-

CANAN

119

mış ve bir nevi melek gibi bir hayata girmişlerdir." (Mektubat)

Hızır İsa otuz üç yaşında bir nevi dondurulmuş, nu-ranî bir hayat boyutunda bulunuyor. Ahirzamanda geleceğini müjde veren Peygamber Efendimiz "(asm) inkâr fikrinin yıkılmasında büyük rol oynayacağını ifade buyurmuştur. Bizce Hz. İsa geldi ve batıdan doğuya doğru o diriltici nefesiyle üfleyiverdi ve inkâr fikrinin temsilcisi olan komünist ülkeleri domino taşları gibi yerle bir etti. (İhsan Atasoy, Bir Adım Daha)

MİSYONERLERİ KOVDUM

Allah binlerce kere razı olsun. Türkçe hocamla orada karşılaşmam ve bana doyurucu cevaplar vermesi, beni çok büyük bir tehlikeden kurtarmıştı.

Misyonerlerle tekrar bulduğum zaman onları kesin bir dille reddettim.

- Sakın bir daha beni rahatsız etmeyin, dedim. Ben bir Müslümanım, ölünceye kadar da böyle kalacağım. Bu topraklar benim vatanımdır. Beni hiçbir kuvvet bu topraklardan, anne ve babamdan ayıramaz.

Çok ısrar ettiler, çok alttan aldılar. Ama o işi orada bitirdim. Hatta bir ara tehdit etmeye kalkıştılar. O zaman onlara cevabım şu olmuştu.

- Benim ancak ölümü götürebilirsiniz. Ama o zaman siz de hayatta kalmazsınız. Zira bu vatanda bir Müslüman kızını koruyacak çok kahramanlar vardır.

- Benim kararlılığımı görünce pes ettiler.

120

CANAN

CANAN

121

Yine de bana bir kart uzatıp, .;

- Fikrini değiştirirsen bizi ara, dediler.

Kartı yırtıp yüzlerine attım. Bu perdenin sonu olmuştu. Veya ben öyle sanmıştım. Zira başıma gelen bazı olaylarda, bazı esrarengiz ellerin varlığını da hissetmiştim. Bu yalnızca bir tahmin tabii ki...

KENDİMİ DAĞITTIYORDUM

Lise son sınıfa gelmiştim. Bana destek olan iki öğretmen ve birkaç arkadaş dışında kimsem yoktu. Okulun geneli kendi dünyasında gününü gün eden öğrencilerdi.

Tabii ki bir genç kız olarak onların dünyasına zaman zaman girip, bazen de dozu kaçıırıyordum. Çünkü beni yönlendirecek, yerinde ve zamanında ikaz edecek ciddi bir insan yoktu.

Âdeta güzelliğim başıma belâ olmuştu. Etrafımda o kadar dönen art niyetli, aç kurtlar vardı ki onlara kapılmamak ve bu tertemiz hayatımı kirletmemek için hem nefsimle, hem de çevremle mücadele edemiyordum.

Bu çok ağır bir imtihandı. Hangi genç kız tozpembe dünyalarda gezmeyi, tatlı sözler duymayı, hoşa giden iltifatlar dinlemeyi istemezdi ki?..

Başta iki hoca olmak üzere bir çok zengin öğrencilerden evlenme teklifleri geliyordu.

Cumartesi Pazar günleri yemek yemek ve eğlenmek için o kadar teklif alıyordum ki bunların karşısında artık dayanamaz hale gelmiştim. Bazen de çıkıyordum.

Tabii bu önceleri çok masumane başladı. Kızlı erkekli gruplar halinde oluyordu. Sonraları da başbaşa sohbetlere döndü.

Sigaraya da bu ortamda başladım. Önceleri kola bile içmeyen ben, artık biraları rahatlıkla içiyordum.

Bu tehlikeli gidişin en kötüsü de annem ve babamın ruhlarına okuduğum her akşamki Kur'an'lar aksıyor, ara-sıra kıldığım namazlarımı da unutuyordum. Yavaş yavaş öyle bir yere geldim ki, artık kendimi tanıyamıyordum. Tam anlamıyla dağıtmaya başlamıştım.

Kimsesizliğin, yalnızlığın, sembolüydüm. Bu gidiş çok tehlikeli dönemlere doğru tırmanıyordu. Öyle hale geldim ki, artık kendi kendime kızıyor, yaptığım bu yanlışın beni felâkete sürükleyeceğini biliyordum.

HOCAMIN İKAZI

Hele o günlerde Türkçe öğretmenimin ikazını hiç unutamam:

- Kızım son günlerdeki haline üzülüyorum. Unutma ki, gerçek dostlar dar günde ortaya çıkar. Zeki, gösterişli ve güzel görüldüğün bugünkü dostlarının sahte, art niyetli ve senin geleceğini kurutmak isteyen fırsatçılar olduğunu da unutma.

İnsanın her kaybı telâfi edilir. Tek telâfi edilmeyen kaybı, imansız ölmesi, namus ve kişiliğini yitirmesi-

122

CANAN

CANAN

123

dir. Bunların yerine hiçbir şey konamaz. Dikkat et! Bu yollarda çok kızlar heba oldu. Sakın sıra sana gelmesin.

Yine unutma ki, "Kendi rızasıyla zarara, gidene merhamet edilmez!"

Bugün size acıyan insanlar yalnız, kimsesiz ve mağdur olduğun içindir. Ama bu kirli yollarda batarsan kimse sana acıyıp merhamet etmez.

Yine unutma ki, Allah bazı meziyetleri insana imtihan için verir. Nefsinin ve kötü arzularının yemi olsun diye değil...

Ve son olarak unutma ki, bugün etrafında dönenler yarın bir çok şeyini kaybedince asla kapını çalmayacaklardır. Bunu çok iyi düşün. Sen sıradan bir kız değilsin. Sen başarmaya ve ayakların üstünde durmaya mecbursun.

Hocam çok doğru söylüyordu. Benim en büyük dostum, en büyük gücüm ve en büyük dayanağım başarmaktı. Bu kirli yollar ise, başarının önündeki tuzaklardı.

Bir derece aklım başıma geldi ve kendimi toparlamaya çalıştım. Ama beni bana bırakmıyorlardı ki, etrafımda o kadar baş döndürücü ve rüya gibi iltifatlar, teklifler ve vaatler uçuşuyordu ki, kurtulmam mümkün değildi.

Nihayet okulu bitirmiştım.

Üniversite sınavında da başarılı oldum, çok istediğim Eğitim Fakültesinin Sınıf Öğretmenliği bölümünü kazandım. Bu benim rüyamdı. İyi bir öğretmen ol-

mak ve öğrencilerime yol göstermek istiyordum... Hele o masum, günahsız ve cıvılcıvılcı çocuklara.

Allah bu isteğimi de vermişti.

!M'iJ-

OO OO W --^f ,*k

förn^n n n/M ^r . \>

* * \

FAKÜLTEYİKAZANMIŞTİM * +% AMA HAYATIMIN SOKUNU BURADA YAŞADIM

(BÖLÜ(MÜ)HT ÖZETİ

C/ğretmen olup, o günahsız, masum ve tertemiz çocuklara bir abla, bir anne olmak en büyük idealimdi. Nihayet, bunun için fakülteyi kazanmıştım. Ama hayatımın şokunu yaşayacağımdan ve ölümün soğuk dokunuşunu duyacağımdan habersizdim.

* f,r -*k -s

; <-; ,/VV)

BAŞIMA GELECEKLERDEN HABERSİZDİM

Kayıdımı yaptırdım, fakültenin yurduna yerleştim. Her şey çok güzeldi. Ama başıma geleceklerden habersiz, pembe rüyalar görüyordum.

Daha ilk yıl herkes beni tanımıştı. Yine aynı maceralar, yine aynı yoğun bir ilgi...

Biraz da işin içinde genç kızlık vardı. Onlar üstüme geliyor, ama ben de bu işten hoşlanıyordum doğrusu... Yani beni beğenmeleri hoşuma gidiyordu.

İlk yıl kendimi frenledim. Bazı tuzakları gördüm, bazı art niyetli kişileri zamanla keşfettim. Ama bu mücadele daha ne kadar sürer, daha ne kadar dayanırım bilemiyordum.

İkinci yıl çevremdeki fırsatçıların sayısı daha da artmıştı. Özellikle de bazı zengin çocukları beni yalnız bırakmıyordu.

Ben de onlardan birisine ilgi duymaya başlamıştım. İlk görüşte niyeti samimi gibi gözüküyordu. Bu çocukla sık sık beraber oluyor, bana sevda şarkıları söylüyor, güzellik iltifatları ediyor, dünyanın en tatlı kızı olduğumu fısıldıyordu.

CANAN

CANAN

Her ne kadar ailesini görmediysem de çok zengin olduğunu anlatıyordu. Altındaki lüks araba da bunun işaretiydi.

Aynı sınıfı paylaştığımız bir kız arkadaşım, beni defalarca uyarmıştı.

- Sakın bu çocuğa güvenme... Bunun niyeti seninle evlenmek değil. Çünkü bunun hayalindeki ilk kız sen değilsin, demişti.

İnanmamıştım. Herhalde beni kıskanıyor, diye gülüp, geçmişim.

DÜŞTÜĞÜM TUZAK

Kendisi bir bekar evinde kalıyordu. Beni bir akşam çiğ köfte partisine çağırıldı. Başbaşa çok masumane bir yemek olacağını söylemişti. Çok da ısrar etti.

Kabul ettim.

>|:|

Akşam evine gittim. Etraf pırıl pırıl hiç de bekar evine benzediği yoktu. O kadar lüks eşyalarla döşenmişti ki, ilk gören buranın çok zengin bir aileye ait olduğunu sanırdı. Doğrusu çok şaşırılmışım.

- Bu ne biçim bekar evi, dedim.

- Biz öyle züğürt, parasız-pulsuz bekarlardan değiliz. Babam geldi, döşedi gitti.

Bunlar sana göre lüks gözüküyor. Aslında bu eşyaların öyle abartılacak bir yanı yok. Demek sen bizim villamızı görsen, küçük dilini yutarsın.

İnandım.

En büyük hatam buydu benim. İnanmak... Herkese, her şeye inanmak...

Belki de küçüklüğümden gelen bir duyguydu bu. Hep insanlara muhtaç büyüdüğüm ve tercih etme hakkım olmadığı için, her söylenene çabucak inanıyordum.

Hiçbir zaman: >. ;

- Hayır, kabul etmiyorum, diye direktme ve reddetme lüksüm olmadı...

Galiba beni uçurumun kenarına getiren bu art niyetli insanların gerçek amacını görememem de bundan kaynaklanıyordu.

Salona geçtik. Öyle bir salon ki her tarafı göz kamaştırıyordu. Şimdiye kadar görmediğim güzellikte bir yerd.

Döşemeler, divanlar, perdeler, masalar ve salonun boya ve avizeleri sanki rüyalar gibi gizemli bir hava sunuyordu.

Büyükçe bir masanın etrafına oturduk. Masa öyle güzel süslenmişti ki tarif edemem.

Çiğ köftenin yanında, yok yok... Ortada renkli birkaç mum... Tabii ki içki şişeleri...

Bütün bunlar nereden nereye geldiğimi açıkça gösteriyordu. Çok acı, ama gerçektir bunlar...

Biraz sahipsizlik, biraz saflık, biraz da güzellik, beni alıp buralara getirmişti.

130

CANAN

CANAN

131

I

HAYATIMIN ŞOKU

Masanın başında ikimiz... Yine aynı güzel sözler, yine aynı iltifatlar.

"Dünyanın en güzel kızı benim. Benden başka güzellik perisi yoktur. İnsanın aklını başından alıyorum. " Neler, neler...

En güzel şiirler, en güzel aşk sözleri benim için...

Meğer ki ben neymişim. Gerçekten böyle olduğu için mi? Elbette ki hayır...

Bu kurdun, masum bir kuzuyu yemek için yaptığı tuzaktan başkası değildi...

İçkiler bana tesir etmeye başladı. Artık kendimden geçtiğimi hissediyordum. Yani felâketime ve hayatımın şokuna az kalmıştı.

İşte büyük Rabbim o anda imdadıma yetişti.

Bir anda silâh sesleri gelmeye başladı. Dışarıdan bir boğuşma ve bağırışma duyuluyordu.

Kurşunun birisi tam başımın üstünden geçti ve duvara saplandı. Kendimizi sağa sola attık.

Ben derhal dışarı fırladım. Ayakta duramıyordum ama, yine de iyi başarmıştım. Baktım kapıda bir polis var...

- Buraya mı girdi? Dedi. , 5
- Kim? Dedim.
- Kovaladığımız hırsız. ' ~'>-
- Hayır görmedim.
- Sen ne geziyorsun burada? Dedi.
- Arkadaşımın evine gelmiştim.
- Arkadaşın ha? Demek ki sen de onlardansın.
- Kimlerden? Diye sordum.
- Kızım bizimle kafa bulma, dedi. Buranın ne olduğunu biliyor musun?
- Hayır.
- Biz burayı kaç defa mühürledik. Burada kadın ticareti yapılır.

Ağzım bir karış açık kaldı.

- Haydi uzaklaş buradan, dedi. Seni de yeni düşürmüşler anlaşılın. Kızım buralar insanı yer, bitirir. Onurlu ve namuslu yaşamak istiyorsan buralardan uzak dur.

Her şeyi anlamıştım.

Yüce Rabbim felâketime az kala beni çekip, almıştı.

Her ne kadar Burak bunu inkâr ettiyse de polis doğru söylemişti. Çünkü benden sonra da Burak'ın aynı rezaleti işlediği duyulmuştu.

Masum kızları kandırarak, zengin insanlara pazarlıyordu. O ev de bunun için döşenmişti. Zaten Burak bunun için okuldan atıldı, daha sonra da hapse girdi.

Bu olay bana çok büyük bir ders olmuştu. Bir daha hiçbir erkeğin davetine icabet etmemeye ve kimseyle çıkmamaya karar verdim. Buna rağmen eski saflığımı, eski temizliğimi ve eski düşüncelerimi büyük ölçüde yitirmiştim.! >.

V I

132

CANAN

Hele sigara ve içkiden sonra, imanım bütün bütün zayıfladı. Günahlar içime işleye işleye içimi karart-mıştı. Bu ise geleceğim hakkında çok kötü sinyallerdi.

Derslerde başarılıydım. Artık üçüncü sınıfa gelmiştim. Bazı asistanların benimle yoğun ilgileri sürüyordu. Hele öğrenciler beni bir türlü rahat bırakmıyorlardı.

Özellikle de yakışıklı bir asistan her fırsatta bana evlenme teklifinde bulunuyordu. Çok zengin bir aileye mensuptu. Ama artık korkuyordum. Fakat sevdiğim birisi çıkarsa da yok demeyecektim. Çünkü artık rahatsız edilmekten dolayı, çok zorlanmıştım. Bu işi bitirmek istiyordum.

HAYATIMIN ERKEĞİ

Okulum başlayalı bir hafta on gün gibi bir zaman olmuştu. İşte hayatımın olayı da o zaman başladı.

Bu öyle bir olaydı ki, tüm yaşamımı baştan sona değiştirdi. Bana inanılmaz ufuklar açtı, beni ummadığım, tahmin etmediğim bir yöne doğru sürükledi.

Öğleden sonra idi.

Sınıfa girdim tam kapıda uzun boylu, müthiş derecede etkileyici, sanki yıllardır aradığım ama bir türlü bulamadığım bir gençle karşılaştım. Bakışlarımız bir anda havada çarpıştı sanki içimde bir şeyleri koparıp aldı. Deyim yerindeyse bir anda büyüledi beni. Sanki bu dünyada yaşayan, başka bir dünyadan gelen bir insandı. Çünkü beni öylesine etkilemişti ki, âdeta cereyan gibi çarpmıştı.

CANAN

133

Kendimi bir anda çok bitkin hissettim. İçimde kopan fırtına bütün dünyamı alt üst etmişti. Anlık sevda, anlık aşk ve anlık yanmak buna derler herhalde...

Konuşmadan, görüşmeden, tanımadan bir elektrikle, bir bakışla, bir görüşle olup-bitti, âdeta... Sanki ilk kez, aradığım hayatımın erkeğini bulmuştum.

Gözümü bir türlü ondan ayıramadım. Her bakışta ise yeniden kendimden geçiyor, içimde yükselen alevlerin içinde kalıyordum.

Aman Allah'ım, bu nasıl bir şeydi?

Bugüne kadar yüzlerce erkek etrafımda cirit atmıştı. Bana yaklaşmak, benimle konuşmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Hocasından asistanına kadar herkesin gözdesi olmuştum. Ama böyle bir şey ilk defa başıma geliyordu. Demek ki ilk defa gerçek anlamda aşık oluyordum. Diğerlerinin ise sahte olduğu anlaşılıyordu.

KİM BU BÜYÜLEYİCİ GENÇ?

Yanımdaki kıza eğildim:

- Kim bu arkadaş? Dedim.

- Bir başka fakülteden geçiş yapmış. Dün geldi. Tabii sen olmadığın için tanıyamadm. Derste kendini tanıttı. Çok ağır başlı, çok terbiyeli ve çok da kültürlü birisi... Tabii çok da yakışıklı...

O dersin nasıl geçtiğini hatırlamıyorum. Ama gözümü ondan bir dakika bile ayırmadım.

O gün böyle geçti.

134

CANAN

Çocuğu ne kadar sevdiysem, onun büyüüne ne kadar kapıldıysam, o gece rüyamda görmüştüm. Ne kadar konuşmak ve ne kadar yaklaşmak istediysem de beceremedim. Hep benden ufakta duruyordu.

Sabahleyin heyecanla okula koştum. Onunla karşılaşmak yine onun hayaline dalarak doya dcya onu seyretmek bana dayanılmaz bir zevk veriyor, içimde adını koyamadığım tatlı bir duygu oluşturuyordu.

Baktım erkenden sınıfa gelmiş. Arkada yalnız oturuyordu. Kendisinden başka birkaç arkadaş daha vardı. Ama kimseyle ilgilenmiyor, elinde bir kitap var, onu okuyordu.

Birkaç kez yanından geçtim, etrafını dolandım "Yani buradayım, beni gör!" demek istiyordum ama o hiç bana bakmıyordu.

Halbuki son derece güzel ve alımlı olan ben, bir yerden geçince bütün erkeklerin bir şekilde ilgisini çekerdim. Bir çoğu dönüp, dönüp bana bakarlardı.

Hay Allah! Ben mi bugün formumda değildim? Yoksa bu çocuk anlayamadığım ve çözemediğim bir yapıya mı sahipti?

Ne kadar çırpmdıysam da dikkatini çekemedim. Gidip tanışmaya da cesaret edemedim. Nihayet ders başladı.

SESİ VE YORUMU BENİ ALT ÜST ETMİŞTİ

Dersimiz Hayat Bilgisi Öğretimi idi. Bu dersin hocası çok aşırı ateistti. Derste işi gücü dine, dindarlara

CANAN

135

ve din adamlarına saldırmaktı. Mutlaka konularının arasına bunlarla ilgili bir şeyler sıkıştırır, her dersi şiddetli tartışmayla geçerdi.

Yine o günkü dersi dine ve din adamlarına ağır bir saldırıyla başlamıştı.

Sınıfta karşı çıkan öğrencilerle kıyasıya bir tartışmaya tutuştu. Kimin ne dediği anlaşılmıyordu. Bu

yüzden bu hocanın dersinden çok rahatsızlık duyardık.

Arkadan gür, ama çok tatlı ve etkileyici bir ses yükseldi.

- Hocam müsaadeniz olur mu? Dedi. Bu konuyla ilgili ben de bazı katkılarda bulunmak istiyorum.

O kadar sakin, o kadar seviyeli ve görgülü bir ses tonuydu ki, herkesin dikkatini çekmişti. Veya ona olan müthiş ilgim yüzünden ben öyle zannediyordum.

Hocam da:

- Tabii buyurun, dedi. Siz sınıfa yeni geldiniz. Sizin de fikirlerinizi dinleyelim. Artık arkadaşlarınızı çok iyi tanıyorum. Kimin ne diyeceğini biliyorum. Seni de anlayalım bakalım.

- Estağfirullah hocam, dedi. Benimki sizlere ve arkadaşlarıma alternatif bir görüş değil. Yalnızca küçük bir tespit ve katkı. Bizler kim oluyoruz ki, sizin gibi alanına hakim hocalarına karşı görüş beyan edelim. Adı üstünde siz hocasınız, biz de öğrenci bu her şeyi izah etmiyor mu?

136

CANAN

ÖNCE HOCAYI ONURE ETTİ

Girişi mükemmeldi. Önce hocayı onure etmekle başladı. Onun damarına dokunmadan, onu kızdırmadan ve sert bir görüş belirtmeden çok etkili bir yaklaşımdı bu...

Zaten ses tonu ve kullandığı üslup da ne kadar nezaketli ve edepli olduğunu gösteriyordu.

Kelimeleri öylesine yumuşak bir ifadeyle dile getiriyordu ki, bir anda bütün sınıfı etkisi altına almıştı.

Hoca ise, bu güzel girişe çok memnun olmuş ve sa-kinleyerek masasına oturmuştu. Biz öğrencilerin de bütün bakışları kendisine çevrilmiş, konuyu nereye doğru götürdüğünü merak ediyorduk.

- Çok değerli hocam, dedi. Siz ve arkadaşlarım benim sözlerimi sakın üstünüze almayın. Benimki kimsenin görüşlerini eleştirmek değil. Bu benim için çok üzücü olur. Bu sınıfa kadar gelmiş her arkadaşın doğru kabul ettiği görüşleri vardır. Ve elbette ki olacaktır. Çünkü "İnsan küçük bir kainattır." Her insanın kendine özgü zevkleri, renkleri, tercihleri ve görüşleri olmalıdır. Bu "insan" olmanın gereğidir.

Bizler aynı modeli, aynı tonajı ve aynı standardı taşıyan makine aksamı değiliz ki, özelliklerimiz de aynı olsun. Bunun için de ben şahsen farklı görüş ileri sürenleri saygıyla karşılıyorum. Tabii ki başta siz olmak üzere...

Son derece hoşgörülü, anlayışlı ve önyargısız bir yaklaşımdı bu... Bunun için de anlattığını dinlettiriyordu.

CANAN

- Ancak, dedi. Benim bu konuda şöyle bir değerlendirmem olacak. Tabî ki katılmayabilirsiniz. Zaten kanlasınız diye anlatmıyorum. Yalnızca bir katkı olsun, bir farklılık yaşansın, diye...

"Nedir?" gibi herkes kendisini dikkatle dinlemeye başlamıştı.

- Düşünüyorum da, bir konu hakkında fikir ileri sürmek, eleştiride bulunmak ve öneriler beyan etmek için o konunun uzmanı olmak lâzımdır.

Alanında uzman olan siz değerli hocamız, Hayat Bilgisi Öğretimiyle ilgili anlattıklarınız ne kadar doyurucu, ne kadar etkileyici. Gerçekten bu dersi sizden almaktan çok büyük onur duyuyorum.

Çok ince bir plân ve çok derin bir hesapla konuşmayı sürdürüyordu. Yani sizden Hayat Bilgisini dinlemek güzel ama, onun dışındakilerle ilgili de saçmalıyorsunuz. Siz yalnızca dersinizi anlatsanız iyi olur, din ve dine dair konuları da din adamlarına bırakın, mesajı vermek istiyordu. Ama bunu öyle güzel bir ustalıkla ifade ediyordu ki, kimseye de dokunmuyordu.

YAKLAŞIMI MÜTHİŞTİ

Hatta hoca iltifat sandığı bu görüşünden dolayı başını hafiften eğerek:

- Teşekkür ederim, dedi. Konuşmasına devam etti.

- İfade etmek istediğim şudur;

CANAN

Burada bir hasta olsa, onun hastalığını öğrenmek, tedavi etmek ve yardımcı olmak için elbette ki bir doktor çağırırız.

Doktorun yerine yüz tane mühendis çağırsak, bu alanda uzman olmadıkları için ne teşhis koyabilirler, ne de tedavi edebilirler. Eğer tedavi etmeye kalkarlarsa önce kendilerini küçük düşürürler, sonra hastanın canını tehlikeye atarlar.

Aynen bu örnekte olduğu gibi Hayat Bilgisi Öğretimini anlatmak ve bu konuda doyurucu bilgiler vermek için bir din adamını ve hatta bir din âlimini çağırarak yanlış olur. Çünkü o insanların, uzmanlık alanı din ve dinî konulardır. Hayat Bilgisi dersini bir din adamından değil, sizin gibi değerli bir uzmandan almak lâzımdır. Çünkü siz yalnızca bu alanda söz sahibisiniz.

Çok nefis yorumlar yaptı. Yorum yaparken de ince bir konuşmayla hem hocaya dokundurmadı, hem de herkesin kendi alanında konuşmasının önemini vurguladı.

Ben bu konuya böyle yaklaşmak istiyorum. Eğer hata ettiysem özür dilerim. Beni dinlediğiniz için de teşekkür ederim.

Müthişti. Kelimenin tam anlamıyla harikaydı.

Sınıfta öyle bir sessizlik oluştu ki, başta hoca olmak üzere, büyük çoğunluğu hoca gibi düşünen arkadaşlar mesajı çok iyi almışlar, ama bu çok nefis yaklaşıma karşı çıkmamışlardı.

Hocamız zoraki de olsa:

CANAN

139

- Teşekkür ederim, dedi. Zil çaldı.

HEYECAN İÇİNDE TANIŞTIM

Bir anda sınıfa yeni gelen bu esrarengiz arkadaş sınıfın gözdesi olmuştu. Âdeta bütün kızların ona karşı müthiş bir ilgisi oluşmuştu. Veya ben kıskanarak izlediğim için öyle görüyordum.

Bütün cesaretimi topladım, gidip tanışmaya karar verdim. Ama etrafı o kadar doluydu ki, buna fırsat bulamadım. Fakat ne yapıp yapıp bugün onunla tanışmak istiyordum.

Nihayet üçüncü derste bu fırsatı yakaladım. Yanına bu niyetle giderken öyle bir heyecana kapıldım ki, anlatamam. Sanki bütün vücudum titriyordu.

- Ben Canan, dedim heyecan ve telâş içinde elimi uzatarak... Sizinle tanışabilir miyim?

Bana doğru çok kısa bir bakış gönderip başını yere eğdi.

Elimi hâlâ havada görünce, elini uzatmak zorunda kaldı.

- Ben Mesut, dedi. Ve sustu.

Ben ayrılmak istemiyordum. Bütün gücümü toplayarak, konuşmaya devam ettim.

- Görüşlerin harikaydı, dedim yüzüne bakarak. Ama yine başını önüne eğmişti.

- Sağ olun, dedi o tatlı ses tonuyla. Siz güzel görmüşsünüz. Görüşlerimin öyle harikaliği falan yoktu.

140

CANAN

- Yok bence harikaydı. Hoca dahil, her arkadaş etkilendi.

- Sınıfa yeni geldiğin için, misafir muamelesi yaptılar, beni kırmak istemediler. Bir anlamda da iltifat ettiler.

Çok mütevaziydi. Her haliyle ders veren bir yapısı vardı. Onu seyretmekten, ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

- Biraz kendinden bahseder misin? Dedim. Konuşmayı bitirmemek ve oradan ayrılmamak için...

Yine aynı mütevazilikle cevap verdi

- Benim kayda değer bir geçmişim yoktur. Sıradan bir gencim işte. Anlatacaklarım ilginizi çekmez.

Birden kaçırdım ağzımdan;

- Olur mu? Dedim. Sizin anlatacağınız her şey benim ilgimi çeker.

Derhal kendimi topladım ve düzeltmeye çalıştım.

- Yani her insanın anlatacağı önemli bir geçmişi vardır.

- Maalesef benim yok.

Verdiği cevapla "Sıktın beni, defol şu başımdan!" der gibi bir hali vardı.

Ben de daha fazla gözünde küçülmeden;

- Tanıştığımıza memnun oldum, dedim.

Oda;

CANAN

141

- Ben de, dedi. Yine yüzüme bakmadan.

Sanki Mesut'de bir sihir, bir büyü ve insanı kendine çeken ve zoraki bağlayan bir güç vardı. Bir türlü kendimi alamıyordum. Gece gündüz bir yerde, her an kafamdaki oydu. Artık şunu çok iyi anlamıştım ki, benim hayat arkadaşım Mesut olmalıydı. Bunun için binlerce kez canımı vermeye hazırdım. Ne yapıp yapıp bunu sağlamalıydım.

ANLAMLI BİR TARTIŞMA

Bu sefer dersimiz Fen Bilgisi Öğretimi idi.

Dersimizin hocası "Kainatın kendiliğinden olduğunu, bir yaratıcıya ihtiyacı olmadığını, Allah'ın insanlar tarafından var edildiğim, aslında böyle bir şeyin mevcut bulunmadığını" anlatıyordu.

Yine sınıfta bu fikre karşı çıkan öğrenciler oldu. Hoca da sert cevaplar verince sınıfın ortamı birdenbire gerginleşti.

Tam bu esnada Mesut söz aldı.

Yine o nezaket dolu davranışları ve sakin ses tonunun büyüleyici etkisiyle bir anda sınıfı hakimiyeti

altına almıştı.

Kırmadan, dökmeden ve son derece alttan alarak:

- Bu önemli konuyu anlayalım, dedi. Eğer izah ederseniz çok sevinirim.

Hoca biraz siniri yatışmış bir halde;

- Hangi konuyu? Diye sordu.

142

CANAN

CANAN

143

- Şu kainatın kendiliğinden olma konusunu. Yoksa ben yanlış mı anladım?

- Hayır, dedi hoca. Doğru anlamışsın. Kainat kendiliğinden olmuştur. Bunun için de bir yaratıcıya ihtiyaç yoktur.

- Affedersiniz, dedi Mesut. Ben konunun uzmanı olmadığım için saçmalayabilirim. Eğer yanlış bir şey söylersem düzeltin lütfen.

Yani kainatın kendiliğinden olma konusunu şu örneğe benzetebilir miyiz?

"Hangi örnek" diye herkes Mesut a bakıyordu.

- Bu okulumuz gibi bir bina yapmaya karar versek. Bunun için de gerekli malzemeleri yığsak. Taş, kum, demir, çimento, ağaç vs. gibi. Bunları yanyana getir-sek, bir plân, bir proje ve bu işten çok iyi anlayan ustalar olmasa, böyle bir bina kendiliğinden olur mu dersiniz? T

Sınıfta derin bir sessizlik oluştu. r

Mesut sözünün tesirini görmek için sustu. Daha sonra devam etti.

- Veya örneğimizi daha da netleştirerek anlatalım. *

Karşımda sınıf tahtası var. Yanında da tebeşir duruyor.

Yazı yazma ilmini bilen bir insan olmadan, o tebeşir yerinden kalkıp, tahtaya bir yazı yazabilir mi? Yine sessizlik sürdü.

- Ben acaba diyorum. Şu kainatta gözüken muhte-

şem düzen, sistem ve ahengin oluşması için iyi bir plânlamaya ve çok akıllı bir ustaya ihtiyaç yok

mu? Yoksa bu mükemmellik kendiliğinden mi oluşuyor?

Başka bir ifadeyle hava, su ve yiyecekler gibi bizler için vazgeçilmez nimetlerin bizim için var edilmiş olmaları kendiliğinden mi, yoksa bizi ve bizim ihtiyaçlarımızı çok iyi gören bir kudret sahibinin eliyle mi?

Ben bu konularda yetersizim, biraz beni aydınlatır mısınız hocam?

Sanki hocanın kafasına bir balyoz düşmüştü. Bırak aydınlatmayı, bir kelime konuşacak bir hali kalmamıştı.

Kendisinin bile anlayamadığı bazı kelimeler mırıldandı sonra da:

- Önümüzdeki hafta görüşürüz, diye çıktı sınıftan.

MESUT'A AÇILMAYA KARAR VERDİM

Mesut çok zeki, çok akıllı, hangi sözü nerede söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Kendini o kadar mükemmel yetiştirmişti ki, sınıfta bile teneffüs aralarında kitap okuyordu.

Dersler öyle hale gelmişti ki, Mesut'un olduğu zaman ateist hocalar, asla tartışma açmaz olmuştu.

Mesut kısa bir zaman sonra etrafına bazı ateist gençleri de toplamaya başladı. Onları etkilediği belliydi. Çünkü kimseyi kırmaması, dışlamaması, önyargılı olmaması kendine olan ilgiyi artırıyordu.

144

CANAN

Gerçekten de demokrattı. Her insanın insan olarak kabul edilmesini, tercihlerin ve görüşlerin rahat bırakılmasını, kılık-kıyafette esnek olmasını istiyordu. Zaten sol grubu da çeken bu yönü idi.

Mesut sınıfın gözdesi haline gelmişti. Ona karşı benim gibi duygular besleyen kız arkadaşlarım olduğunu biliyordum. Bunun için de elimi çabuk tutmaya ve Mesut'a açılmaya karar verdim. Çünkü Mesut benim dünyamı öyle doldurmuştu ki, onun dışında bir evlilik, bir mutluluk düşünemiyordum.

Bunun için bir plân yaptım.

Hocamın verdiği bir ödevden dolayı Mesut'a giderek ondan yardım isteyecektim. Bu arada da ona

niyetimi açıklayacaktım.

O gece hiç uyumadım. Konuşacağım her şeyi plânladım. Muhtemel tepkilere göre de nasıl davranmam gerektiğini düşündüm.

Mesut dindar bir gençti. Ben ise dini ve Allah'ı inkar etmiyordum, ama yaşamıyordum da. Hatta sigara ve içkim bile vardı. Eğer Mesut beni tanırrsa bu iş olmayabilirdi. Tek korkum oydu ama ondan gelecek olumlu bir işaret için her şeyi bırakmaya hazırdım.

HEYECANDAN KALBİM DURACAKTI

O gün derslerimiz bitmişti. Sınıfta herkes çıkmaya hazırlanıyordu. Ben de bunu fırsat bilerek Mesut'a gittim.

- Ödevim var, dedim. Bu konuda bana yardıma olabilir misiniz?

CANAN

145

Şöyle bir an yüzüme bakü. Pek de bu isteğimden hoşlanmış bir hali yoktu.

- Hemen mi? diye sordu.

- Evet, dedim. Mümkünse... Çünkü vakti daralıyor. Biraz hayret ifade eden bir eda ile; ?

- Yani sen ve ben birlikte mi çalışacağız?

-Evet. "

Başını yere eğdi.

- Bak, dedi. Canan Hanım. Beni biraz zor anlayabilirsiniz. Veya anlamakta güçlük çekebilirsiniz. Bunun için beni bağışlayın.

Ben prensibim gereği, kimsenin olmadığı bir ortamda bir kızla başbaşa kalamam. Bu sana ters gelebilir ama, benim için de önemli bir prensibimdir.

Tek vazgeçmesin diye atıldım derhal.

- Tabi, dedim. Bu kutsal bir prensip olmalı. Sizi anlayışla karşılıyorum, hem de çok takdir ediyorum. Keşke her insan sizin gibi olsa. O zaman birçok toplumsal problem halledilir.

Madem benimle yalnız konuşmak istemiyorsun, yanıma bir kız arkadaşımı da alayım o da bize katılsa olur mu?

Yine başım yere eğdi. Çok zor durumda kaldığı belliydi. Benim ısrarım üzerine mecbur kaldı.

- Olabilir, dedi. Buna çok sevinmişim.

146

CANAN

Hemen arkadaşlarımdan birisini çağırdım, birlikte oturduk.

Aslında amacım ödev falan değildi. Bu vesileyle kendimi göstermek, davranışlarımla kendisine olan ilgimi anlatmaktı. Eğer fırsat bulursam da duygularımı açmaktı.

Bir saatten fazla konuştuk. Güya ödevimle ilgiliydi sohbetimiz. Bu arada kendisine sorular sordum. Ama hep kısa ve kaçamak cevaplar verdi. Aklında "ben" yoktum. Bunu çok iyi anlamıştım. Ama benim kendisine olan ilgimi de hissettirmiştim. Bunu da Mesut anlamıştı. Bu bile benim için çok önemli bir başlangıçtı.

Ayrılırken teşekkür ettim ve bir müddet gözlerimle gözlerim aradım. Son bir mesaj vermek istiyordum. Bakışlarımız bir an boşlukta buluştu, sonra başını önüne eğdi. Yani mesaj yerine kavuşmuştu.

Çok farklı bir gençti Mesut. Benim gibi güzel, alımlı biri. Bana karşı bu derece kendisini frenlemiş olması çok büyük bir takdir ifadesiydi. İçinde kuvvetli bir inanç vardı, o da bu inancının gereğini yapıyordu. İşte bu kişiliği, temizliği ve dürüstlüğü gün geçtikçe beni kendine biraz daha çekiyordu.

Ayrılırken kalbim heyecandan duracak gibiydi. Bunu Mesut hissetmiş olacak ki, beni tebessümle uğurladı.

MÜTHİŞ CEVAPLAR

Yılın sonuna gelmiştik.

CANAN

147

Son günlerde dersler bitmiş, genellikle tartışmalar yapılıyordu. Hocalar derslerde toplumsal problemler üzerinde bizlerin görüşlerini alıp, bir anlamda bizleri düşünmeye, yorumlamaya ve çözüm önerilerimizi geliştirmeye hazırlıyorlardı.

Bazı hocalar da ateist görüşlerini, siyasî ve ideolojik fikirlerini dile getirip, bizleri yönlendirmek istiyorlardı. Ama Mesut'un olduğu derslerde bu kolay olmuyordu. Mesut kendine has o çekici ve etkileyici üslubuyla çok güzel cevaplar vererek hem hocaların hem de bizlerin takdirini topluyordu.

İşte yine böyle bir dersteydik.

Dersin hocası yine ideolojik görüşlerini anlatıyordu. Anlatırken de dine ve din adamlarına yükleniyordu.

- Dinciler her şeyi Allah'a bağlamayı severler. Onlar için kainatta ne varsa Allah'ın emriyle olur.

Yerdeki ve gökteki her şey ondan izin almalıdır. O izin vermezse hayat biter.

Bir taraftan da "Bu görüş ne kadar da saçma" der gibi gülüyordu.

- Yahu Allah'ın insanlarla, canlılarla işi olsun diyelim. Şu cansız gezegenlerle, gökyüzüyle Allah niye uğraşsın? Hem Allah dönüp duran gezegenlerden ne istiyor? Dönüp duruyorlar işte... Onların Allah'a ihtiyacı yok, Allah'ın da onlara...

Aslında hocanın ifade etmek istediği konu, kainatın kendiliğinden döndüğü ve işlediği idi. Bunun için Allah'a ne gerek var? Demek istiyordu.

148

CANAN

Herkesin gözü Mesut'a dönmüştü. O da bizleri mahcup etmedi tabii...

Yine o etkileyici, büyüleyici ses tonu, o mükemmel yaklaşımı ve kimseyi kırmadan, incitmeden konuyu ele aldı.

- Değerli hocamızın tartışma açarak bizlere söz hakkı vermiş olmasını büyük bir takdirle karşılıyorum. Bu, hocamızın ne kadar olgun, ne kadar düşünceli ve bizleri yetiştirmek için ne büyük özveri içinde olduğunu gösteriyor. Bunun için hocama sadece teşekkür değil, minnet borçluyuz.

Tabii hocamız yine onure oldu, adam yerine konmuş olmasından dolayı yüzünde tebessümler oluştu.

- Benim bu konuyla ilgili görüşlerim şudur, dedi.

Eğer kainatta bir düzen, bir sistem, bir aheng ve bir uyum varsa, onu plânlayan, yürüten ve organize eden mükemmel bir akıl var, demektir. Ki hangi bilimi açarsanız açın kainattaki mükemmelliği anlatacaklardır.

Elbette ki, kainatı bu muhteşem sistemiyle yaratan ve idare eden Zât, en küçük zerrelerden en büyük galaksilere kadar ipleri elinde tutacaktır. En basitinden bir işe emek veren bir insan sonra ondan vazgeçip o emeğini heba eder mi? Daha net bir örnekle anlatırsak:

Bir şeker fabrikası yapan bir zengin, fabrikanın imal ettiği şekerleri götürüp ırmağa döker mi? Elbette ki emeğinin, amacının hesabını yaparak onu istediği şekilde yönlendirecektir.

Değerli hocamız gök cisimlerinden, galaksilerden

CANAN

149

bahsettiler. Bunların Allah'a ve Allah'ın da bunlara ihtiyacı yok, dediler.

Tabii ki bu değerli hocamızın görüşüdür. Benim ise bu konuya bakış ağım şöyledir:

Gökyüzünde milyarlarca galaksilerin, her bir galaksinin de milyarlarca yıldızlarının büyük bir düzen içinde hareket etmeleri, akıl sahiplerine önemli mesajlar vermektedir.

Gök cisimlerinin ne derece muhteşem bir sistemle idare edildiklerini anlamak için, en yakınıımızda bulunan Samanyolu galaksisini incelememiz yeterli olacaktır.

Berrak bir gecede, gökyüzünde beyaz bir şerit halinde uzayıp giden bir yıldızlar grubu görürüz. Nakışlarla ve mücevherlerle süslü bir tl gibi semamızın güzel yüzüne örtülen bu şirin tezyinat, içinde bizim de bulunduğumuz Samanyolu galaksisidir.

Samanyolunda, her biri kainat Yaratıcısının kudret ve birliğine şahitlik eden 200 milyar yıldız bulunmaktadır. Güneşimiz bu yıldızlardan sadece bir tanesidir. Samanyolu ise, kainatta şimdilik varlığı hesaplanabi-len 100 milyar galaksiden ancak biridir.

Spiral galaksiler sınıfına giren Samanyolu, ortada bir disk şeklini almakta ve bu diskin iki yanında spiral kollar uzanmaktadır. Ortadaki diskin kalınlığı 10 bin ışık yılı, bütün galaksinin çapı ise 100 bin ışık yılıdır. Saatte 10 bin kilometre hızla giden bir roketle Sa-manyolunu bir ucundan diğer ucuna kat etmeye kalksak, bu seyahat tam 15 milyar 800 milyon senede alırdı.

150

CANAN

Samanyolunda mavi devler ve kırmızı devler adıyla bilinen yıldızlar da bulunmaktadır. Kırmızı devler daha ziyade merkezde toplanmışlardır. Ancak bu kısımda gaz ve toz bulutları yoğun olduğundan görülememekte, sadece fotoelektrik hücreleri, kızılötesi filtreleri ve radyo teleskoplar vasıtasıyla tespit edilebilmektedirler.

Güneş sistemimiz, Samanyolu merkezinden 26 bin ışık yılı uzaklıkta bulunmaktadır.

Samanyolu'nu meydana getiren 200 milyar yıldız, galaksinin merkezi etrafında devamlı dönüş halindedir. Bu dönüşün sürati, merkezden uçlara doğru gittikçe yavaşılar. Güneşimizin gezegenleriyle birlikte Samanyolu merkezi etrafındaki dönüş hızı, saniyede 280 kilometredir. Bu sratlı seyahatinde güneşimiz bir turu ancak 225 milyon senede tamamlar ki, buna bir "kozmetik sene" denir.

Bu ne kadar hayret verici bir nizamdır ki, bir yıldız hem kendi ekseni çevresinde dönüp hem de gezegenlerini etrafında çevirirken, diğer yandan da bir merkez etrafında sratlı ve düzenli turlar atabilmektedir. Başıında akıl taşıyan insan bile iki eliyle aynı anda iki ayrı işi yapmakta güçlük çekerken, Samanyolu'muz gibi milyarlarca galaksideki hadsiz yıldızların her birinin bu kadar işi bir anda karıştırmadan yapabilmeleri düşündürücüdür. Son derece geniş bir alanda her an devam eden bu karışık manevralar fevkalade hassas hesaplara dayanmaktadır.

Bu hesapları inkar etmeye kalkmak, kainatın varlığını inkar etmekten daha gln olur. Kainatın

her köşesinde müşahede edilen bu kusursuz ve ince he-

CANAN

151

saplar tesadüf eseri de olamaz. Bunları cansız yıldızların, gaz ve toz bulutlarının eseri kabul etmek ise, mümkün değildir. Öyleyse bütün kainatı ince hesaplarıyla tanzim eden bir Mühendisin varlığı zaruri hale gelmektedir. Aksi takdirde değil kainatın, bir tek yıldızın bile var olmaması gerekir.

Bütün kainatta hükmü geçen bir Kudret Eli, nasıl elektronları atom çekirdeğinin etrafında çeviriyorsa, seyyareleri güneş etrafında ve güneşi de galaksi etrafında çevirmektedir. Kainatı milyarlar kubbeli bir muhteşem saray gibi inşa eden Sanatkar, nasıl bir salyangozu spiral bir kabukla kaplamışsa, aynı şekli 100 bin ışık yılı çapındaki Samanyolu'nun üzerine de naksetmiştir. Bu ne kadar muhteşem bir Kudrettir ki, kanımızdaki alyuvarları Mevlevi gibi döndürerek her gün damarlarımızda kilometrelerce yol kat ettirdiği gibi, milyarlarca galaksiyi de milyarlarca senedir fııldak gibi çevirmektedir. Üstelik bütün bu dehşetli manevralar hadsiz bir güzellik içinde cereyan etmektedir.

Dünyamız birkaç çeşit hareketiyle müthiş bir sürat yaparak, bizi feza denizinde gezdirirken başımız dönmüyor. Başımızı gökyüzüne çevirdiğimiz zaman dehşet alacağımız manzaralar görmüyor, gürültüler işitmiyoruz. Bilakis çeşit çeşit nakışlarla süslü sayfalar okuyor, bir mücevheratçı vitrininden daha cazip manzaralar seyrediyoruz. İnsan, eğer hayretini bu şirin manzaralar karşısında sarf etmezse nerede sarf edecektir? Aklını bu manzaraların Sanatkârını bulup tanımak için kullanmazsa nerede kullanacaktır? (Hüseyin Demirkan, Yıldızların Esrarı)

152

CANAN

Gökyüzünde çok ibretli şeyler oluyor. Onları göre-| cek göz, okuyacak dil, düşünecek akıl lâzımdır. İnsan, hem kainatın sultanını tanımalı, hem nereye yolcu olduğunu bilmeli, hem de kimin emri altında bulunduğunu anlamalıdır.

Hocamız bu cevaba asla itiraz edemedi. Zaten iti-I raz edecek bir tarafı da kalmamıştı. Ama öğrenciler

müthiş bir şekilde etkilenmişlerdi. Sanki Mesut konuşmamış, ağzından bal akıtmıştı. Bir konu ancak bu kadar mükemmel anlatılabiliirdi.

•

I ÖLEN İNSANLARIN DİRİLMESİNİ

KABUL EDEMEM

! Hocamız bir başka soru sorarak, iddiasını sürdür-

| mek istedi.

!| - Kainatta olup-bitenlerin uyumunu, ahengini an-
[latmak mümkün. Bunların bir yaratıcı tarafından ya-
[ratıldığını da varsaymak mümkün. Ama ölmüş insan-
I larm tekrar dirilmesi ve hesaba çekilmesi hiç müm-
| kün değil. İşte dinciler esas bu soruya mantıklı bir
! açıklama getirmeleri gerekir.

Mesut gayet sakin, seviyeli ve dikkatle seçtiği cümlelerle:

- Hocam, dedi. siz Fen Bilgisi Öğretmenisiniz. Bu alanda doktora yapmış bir insansınız. Biyoloji, anatomi gibi temel bilimler okuyarak, insanla ilgili en ince ayrıntıyı bilen bir bilim adamısınız.

Ben de bu alanı merak etim. Kendi çapımda bir

CANAN

153

araştırma yaptım. İnsanın ilk oluşumunu, bir başka ifadeyle ilk yaratılışını inceledim. Bunu sizinle paylaşmak istiyorum. Eğer eksiklerim olursa yardımcı olun lütfen. Çünkü ikinci yaradılışı anlamak için ilk yaradılışı bilmek gerekiyor.

İnsanın dünyaya gönderilmesi kendi elinde olmadığı gibi, bu dünyadan gitmesi de yine kendi elinde değildir.

İnsanı dünyaya gönderen kudret sahibi; bir amaç için göndermektedir. Dünyadan alması da yine bir amaca bağlıdır.

İnsanın dünyaya gönderilmesine ilk yaratılış, öldükten sonra dirilmesine de ikinci yaratılış denmektedir. İnsan genellikle, ilk yaratılışın harikaliğine dikkat etmeden, ikinci yaratılışla ilgili sorular sormakta ve "tekrar dirilme" nin nasıl olacağını merak etmektedir.

İkinci yaratılışın ne kadar kolay, mantıklı ve lüzumlu olduğunu anlamak için, öncelikle "birinci yaratılış" a dikkat etmek lâzımdır.

Birinci yaratılış nasıl olmaktadır?

İnsanın harika vücut yapısı incelendiğinde, onun bu dünyada çürüyüp gitmesi ve sonunda toprak olması için değil, çok daha önemli bir gaye için yaratıldığı anlaşılmaktadır. Çünkü onun mükemmeliyeti, istekleri ve arzuları bu dünyaya sığmayacak kadar büyüktür.

Bir insanın meydana gelmesi için, ortaya konacak hammaddeleri, Büyük Yaratıcı iki ayrı eşe hazırlattır-

154

CANAN

CANAN

155

maktadır. Bunun hikmetlerinden birisi de, bu iki farklı sistemdeki en iyi taraftarı bir araya getirmektir. Annenin kalbi daha güçlüyse anneden alacağı yapıtaşları, babanın adalesi güçlüyse babadan alacağı yapıtaşlarını bir araya getirerek daha sağlıklı bir beden ortaya çıkarmak için bir çift sistem kurulmuştur. Aslında bir embriyoyu tek bir hücreden devam ettirmek çok daha basit, çok daha kolay bir yol olması gerekirken, çok zor bir yol seçilmiş, fakat bununla neslin sıhhati teminat altına alınmıştır.

Babadan gelecek hücre, kendi boyunun takriben 100 bin misli yolu kat ederek anne hücresi ile buluşma yerine gider. Bu, birbiri üstüne kıvrılmış çok fazla sayıda kanallardan teşekkül eden bir sistem içerisinden geçerek adeta koşarak gitmek durumunda olan erkek hücresiyle, anne hücresini bir araya getirip bir genetik kart hazırlar.

Anne rahminde hazırlanacak ve bir bebeği meydana getirecek olan embriyo dediğimiz yapı bu tarzda meydana gelmektedir. Bu tarz, aslında, Büyük Yaratıcı'nın sonsuz kudretini göstermek için sistemleştirdiği bir hadisedir.

Bu hadisenin varlığı yahut olabilme şansı, tasadüf ölçüleri içerisinde hesap edilirse, sıfırdır! Çünkü bir hücrenin, babanın organlarından çıkarak anne vücuduna intikal edip rahim içerisine kadar geçeceği yollarda ölmemesi mümkün değildir. Annenin karın boşluğuna atılan o minicik hücrelerin, annenin bir organı tarafından yapılarak rahime gönderilmesi hadisesi de, yine tesadüf ölçüleri içinde olmayacak bir hadisedir.

Bundan sonraki kompüterize sistem ise büsbütün akıl almaz bir hadisedir.

Baba ve anneden gelen hücreler, yarımsar kart taşımaktadır. Yani, iki hücre de bütün birer kart taşıyarak bir araya gelmiş ve orada seçim yapılmış değildir. Yarımsar kart birisi, yarımsar kart diğeri getirmektedir. Anneden hangi kartın eksik olduğunu ve babadan buna karşılık hangi kartın gelmesi gerektiğini kim bilir? Ama bunlar karşı karşıya gelip de bu iki hücre kromozomları birleştiği zaman, tek bir insanı meydana getirecek istidatların grafiği çıkar. İşte iki tane program gelmiştir- tıpkı casus filmlerinde gördüğümüz yırtık resmin iki parçası gibi.

Ama baba ile annenin beyin hücrelerinin bunu bilmesi mümkün değildir. "Sen ne getiriyorsun, ben ne getireyim?" şeklindeki bir anlaşma yoktur. Ama bu iki kart bir araya geldiği zaman bir program teşekkül etmektedir. Burada Cenâb-ı Hakk kendi programlama sisteminin, kompüter sisteminin yüceliğini göstermek üzere bize bir işaret vermektedir.

Annenin getirdiği hücrenin istidatları babadan gelen hücrenin istidatlarıyla bir araya geldiği zaman, bir bebeği meydana getirecek istidat ortaya çıkmaktadır. Bundan sonra bir mucize daha başlar. Bu iki istidat bir hamur yaptıktan sonra ikiye bölünür. İstidatların yarısı bir hücrede kalır, yarısı diğeri hücrede kalır. Bu istidatta, diyelim, kemik var, karaciğer var. Diğeri beyin var, göz var. Bu

hücrenin bir tanesi artık ürediği zaman beyne kadar gidecek hadiseleri yapacaktır. Diğer hücre de kas ve kemiklere kadar uzanacak hadiseleri gerçekleştirecektir. Burada artık kartlar değil, isti-

156

CANAN

datlar bölünür. İkiye bölünen bu hücrelerden herhangi birisindeki hadise, mesela mide, iki numaralı hücrededir, diyelim. Artık bir numaralı hücrede mideye ait hiçbir hadise görülmez.

Bu arada, ikinin üsleri şeklinde bölünmeler meydana gelmektedir. Öyle bölünmeler meydana gelecektir ki, mesela 132. Bölünmede meydana gelen 4045 numaralı hücre midenin kasını, kas hücrelerini taşımaktadır. İkinci hücre grubunun yine 132. Bölünmesinde 17.775 numaralı hücre de midenin sinirini taşımaktadır. Bu hücreler yan yana gelerek birbirleriyle adaptasyona başlayacaklardır.

Ama bu bölünme esnasında meydana gelen milyarlarca hücre geometrik dizide o kadar sağlamdır ki, mutlaka her mide siniriyle, mukozasıyla, kasıyla beraber, her göz kaşıyla, kirpiğiyle, arka dokularıyla beraber meydana gelecektir. Bu milyarlarca hücrenin herbirisi belli mesafelerde bölündükten sonra durmak mecburiyetindedir. Eğer bu mesafeleri kaybederlerse bir ceninin insan olarak meydana gelmesi mümkün değildir. Bu mükemmel bir program sonucudur. Başka izahı yoktur.

Bu akıl almaz matematik, insan embriyosunu meydana getirirken diğer yandan öylesine ince bir fabrikasyonda - eş veya plasenta dediğimiz - öyle akıl almaz bir kimya nizamı vücuda getirilir ki, burada da birden bire bir hormon sistemi kuruluverir. Halbuki plasentanın ne hipofiz gibi bir salgı bezi vardır, ne hormon yapan ayrı hücreleri vardır. Kendi hücrelerine, alelade et parçası gibi görünen o hücrelerine, istediği hormonu yaptırır. Bu da programın içindedir.

CANAN

157

Bebeğin büyüyen, bölünen her hücresine karşılık, her gün değişik bir hormonun gelmesi lâzımdır. Bu dengenin kurulması için lâzım olan hormonların her birisi plasenta tarafından yapılır. Plasentanın vazifesi bununla bitmez. Anneden kan aldığı halde kanın önünde büyük bir baraj kurmuştur. Gelen bütün mikrop ve zehirli maddeleri karaciğer hassasiyetiyle gidermektedir. Annenin zehirlendiği, fakat bebeğin zehirlenmediği vakalar çoktur. Çünkü plasenta gözle görülmez bir baraj yapmıştır. Zehirler bu tarafa geçemez; bebek anneden yalnız besin alır. Halbuki plasentayı o anda kesseniz, kanı anne kanıyla aynı çıkar. Bununla beraber, gözle görülmeyen bir baraj vardır ki, yalnız faydalıları geçirir, faydasızlara izin vermez.

Bu mekanizmayı işleten kompüterize sistem içerisinde plasentanın yaptığı zehirleyici maddeler bir karaciğer hücresi hususiyetindedir. Plasentanın yaptığı hormonlar hipofiz hususiyetindedir. Ama plasenta hücresi, alelade bir epitel hücresidir. İşte, baştan beri üzerinde durduğumuz "Gelişmiş hücre yoktur, gelişmiş program vardır" gerçeğinin güzel misallerinden bir tanesi budur. Hiçbir hususi tarafı olmayan ve nihayet altı ay yaşamaya ve altı ay sonra ölmeye mahkum bir organdaki bir tek epitel hücresi eğer programlanırsa karaciğer hücresi olur. Demek ki yapı dediğimiz şey fazla mühim değildir, program mühimdir. Plasenta hücresi emriyo büyürken aynı programın içerisinde

programlandığı için, anneden gelen mikrobu öldürmeyi bilir, çocuğa lâzım gelen hormonu salmayı bilir, anneden gelen zehirli maddeyi bir karaciğer hücresinin hassasiyetiyle kar-

158

CANAN

şılmayı bilir. Bugün plasentanın bu kerameti öğrenildikten sonra, birçok ilaçların yapılmasında plasentaya dönülmüştür. Ölü hücreleri diriltici bazı sentetik maddeler hazırlama gayretlerinde yine plasentadan faydalanılmaktadır.

İşte, ilim, ancak embriyonun bu akıl almaz bir şekilde buluşan iki hücre vasıtasıyla teşekkül eden sistemini, emriyodaki akıl almaz riyazi mantığı ve onun kapısında bekleyen, görünüşte bir et yığını olan, fakat gerçekte "her şey olan" plasentanın sırrını gördüğü zaman, insanın Yaratıcı tarafından ne harikulade bir şekilde yaratıldığını sezebildiği zaman ilimdir. Eğer ilim bunu sezemiyor ise ilim değildir, bir aldatmacadır.

Bu sistem içerisinde meydana gelen bebek hayata başladığı zaman ilk büyük mucize, anne ile arasındaki haberleşmedir. Bir anne düşünün ki, bebeği için hazırladığı sütte kendi geçirmediği hastalığın antikorunu bulundurmaktadır! Annesi kızamık geçir-memiş bir bebek, annesinden süt aldığı müddetçe kızamık olmamaktadır. Bu nasıl bir kompüterize sistemdir ki, bebeğin korunabilmesi için lâzım olan antikorları anne o hastalığı geçirsün veya geçirmesün otomatik olarak veriyor!

Daha da ilgi çekici olanı, anne sütünün terkididir. Anne sütünün terkibi bebeğin kendisine lâzım olan proteinleri o derece maharetle seçmektedir ki, bir anne vücut itibarıyla kuvvetli olsun, zayıf olsun, bebeğinin istediği bütün proteinleri aynen vermek mecburiyetindedir. Çünkü meme salgı bezine yerleştirilen kompüter sistemi, bebeğin ihtiyacı olan bütün

CANAN

159

û

I

maddeleri ezberleyen bir kimya fabrikasıdır. Bebekle memenin ne alakası vardır? Eğer meme hücresini meme hücresi olarak düşünürseniz bu suali sormakta haklısınız. Ama meme hücresi kendi hayatıyla alakalı değildir. Anne vücudunun kendi hayatıyla da alakası yoktur. Mesela safra salgısını düşününüz. Bu safra, salgısını ifraz etmezse o vücut besini hazmedemez. Binaenaleyh bütün hücreler, safra ifrazını yapacak hücre de dahil olmak üzere, ölür. Ama meme hücresinin salgısında böyle bir hadise yoktur. İlahi kompüter sistemi bir tabldot vermiştir, "Bunları yapacaksın"

demektedir. Proteinden yağma, metalinden vitamine kadar mükemmel bir tabldotu bebeğe intikal ettiren anne vücudu yaratılıştaki ilk temel yapıyı kurarken, aynı zamanda iki canlının birbiriyle haberleşmesini sağlamaktadır. Bu haberleşme çok büyük araştırmalarla ortaya çıkmış garip bir telepatik hadisedir. (Haluk Nurbaki, İnsan ve Hayat)

İşte ilk yaradılışı böyle mükemmelce dizayn eden ve insanı hayrete düşürecek hikmetlerle yaratan Zât, ölmüş insanı da tekrar diriltemez mi? Bir şeyin ilk düzenlenmesi zordur. İkincisi daha kolaydır. Bir masa yapıldıktan sonra onu tamir etmek ve yeniden yapmak çok kolaydır. Cenab-ı Hak da ilkinde mükemmel olarak yarattığı insanı, bir hesap için kolayca tekrar dirilebilir ve onu büyük bir mahkemenin huzuruna çıkarabilir. Madem vaadetmiştir öyleyse yapacaktır.

Hocamın soruları, Mesut'un cevapları tam üç saat sürmüştü. Sınıftaki öğrenciler âdeta "çıt" çıkarmadan bu etkileyici cevapları dinlediler. Çok mükemmel bir ortam ve çok güzel bir atmosfer oluşmuştu.

160

CANAN

Hocamız Mesut'un yanına geldi.

- Uzat da şu elini sıkayım, dedi. Senin gibi bir öğrenciye hoca olmak benim için bir onurdur.

Mesut ise, bu etkileyici davranışa karşı hocanın eline eğildi, öpmeye çalıştı.

- Estağfirullah hocam, dedi. Asıl size öğrenci olmak benim için bir onurdur. Beni hoşgörüyü dinlediniz. Bu takdir edilecek bir büyüklüktür.

Baktım hocanın gözleri nemlenmiş, duygusal bir ortam oluşmuştu.

İşte mükemmel bir yaklaşım. En zıt, en aksi ve en inançsız insanları bile etkileyen bir yolu vardı. Yeter ki bu bilinsin.

Mesut'a olan hayranlık yalnız benim değil, herkesindi. O çok büyük bir yetenektir.

Hocamız son olarak bu yorumları ve bu değerlendirmeleri nereden öğreniyorsun? Hangi kitaptan istifade ediyorsun? Diye sordu.

- Ben bilimleri hikmet yönleriyle okumaya çalışırım. İncelikleri, harikalıkları ve sırları yakalamak için okurum. Bu konuda bana rehber olan kitap Risale-i Nur'dur.

- Said Nursi'nin kitapları öyle mi?

- Evet.

- Demek bu kitaplar böyle güzel konuları ele alıyor ha?

Hocamız; başını yer eğdi. Bir müddet öylece kaldı.

CANAN

161

- Bizler bu kitapları çok yanlış tanımışız. Veya bize yanlış tanıtmışlar.

O günkü ders, çok harika bitmişti. İstifade etmemiş bir akıl, etkilenmemiş bir kalp gösterilemezdi.

GECE GÜNDÜZ ONUN

HAYALİYİ YATIP

KALKIYORDUM

erçek aşk, gerçek sevda, bunun için ölümü bile göze almak," herhalde bu olması lâzımdı. Eğer Mesut'la kavuşamazsam, benim için hayat biterdi. Ben onun ahlâkına ve kişiliğine aşkıttım.

•ff

SABIRSIZLANIYORDUM... HEYECANIM DORUKTAYDI...

O yaz her günüm Mesut'un hayaliyle geçmişti. Onu bir an olsun unutamiyordum. Son yılın gelmesini, okulun açılmasını ipe çekiyordum.

Mesut'u birkaç kez telefonla aradım. Sudan bahanelerle sesini duymak istiyordum o kadar. O da bunu biliyordu tabi...

Bu arada bana teklifler yağmaya devam ediyordu. Zenginler, doktorlar, hakimler, asistanlar ve öğretim üyeleri... Listede kimler yoktu ki...

Ama benim için bütün bunlar bitmişti. Ya Mesut'la ya da ömür boyu evlenmeyecektim, ya da bekar kalacaktım. Kararım kesindi.

Mesuf un aşkı beni öylesine büyüledi, öylesine etkiledi ve öylesine alev alev yaktı ki, inanın onu rüyamda görmediğim gece yoktu.

Hatta annemi rüyamda gördüm. Ona da Mesufii anlattım.

Annemin yüzünde çok tatlı bir ifade oluştu:

166

CANAN

CANAN

167

- Allah her şeyi hayreder kızım/ dedi. Sen istediğini Allah için iste...

Bunu bir anlamda bir onay, Mesut'la hayatımızı birleştirebileceğim yolunda bir ümit olarak almıştım.

Gün geçtikçe anladım ki, Mesut'u bana çeken taraf, onun kibarlığı, yakışıklılığı ve dış görünüşü değildi. Ona hayran olduğum, aşık olduğun yönü, onun mükemmelliği, beyefendiliği ve harika kişiliğiydi.

Okullar açıldığında bu benim bayramım olmuştu. Bir an önce Mesut'u görmek için sabırsızlanıyordum. Heyecan doruk noktaya yükselmişti. Kapının önünde gözüm hep onu arıyordu. Hatta sağımdan solumdan geçenlerin selâmlarını bile duymuyordum.

Kalbimin çarpıntısı ve içimin heyecanı beni dermansız bırakmıştı. Neredeyse düşüp bayılacaktım.

ONUNLA KONUŞMAYA ÇALIŞIYORDUM

Onu uzaktan gördüğümde içime müthiş bir panik düştü. Geçerken bana bakmayacak ve selâm vermeyecek diye ödüm kopuyordu. Eğer bu yaz beni unuttuysa veya hayatına bir başkası girmişse ne yapacaktım? Bunu düşünmek bile beni korkutuyordu.

Tam yanıma geldi, gözlerim sürekli, onun üstündeydi. Bana doğru yarım bir bakış attı ve başını hafifçe salladı.

Aman Allah'ım bu bile bana yetmişti. Bu küçük selamlaşma bile içimdeki alevi birazcık olsun söndürdü ve heyecanımı bastırdı.

Hemen yanma gittim. Yine sıradan öylesine bir soru sordum.

- Merhaba Mesut, dedim.

Bana baktı. Yine başını "Merhaba" der gibi salladı.

Onunla konuşabilmek için, sıradan bir soru sordum:

- Seçmeli dersler seçiliyor mu, acaba bilgin var mı? > "Yok" der gibi başını salladı.

- Sen hangisini seçmeyi düşünüyorsun?

- Bilmem, bir karar vermedim.

- Ben Sosyolojiye Giriş'i seçeceğim.

- Belki ben de onu seçebilirim. Elimde olmayarak;

i - Yaa, diye bir çığlık attım. Sanki beni istediği ve sevdiği için bunu seçiyormuş gibi

değerlendirmiştim.

Ama çığığım niyetimi ele vermişti.

Baktım Mesut'un yüzü kızardı, başını önüne eğdi. Yanından ayrılmak zorunda kaldım. £

BU BÖYLE GİTMEZDİ... ONUNLA KONUŞMALIYDIM...

Aynı odayı paylaştığıım Selmanur isminde gerçekten nur gibi temiz bir arkadaşım vardı. O nişanlıydı.

Mesut'a olan ilgimi ona açtım ve bana yardım etmesini istedim.

168

CANAN

Mesufufla konuşmak için yanımda olmasını ve bana destek vermesini arzu ediyordum.

Anlaştık.

Mesufu öğleyin ders çıkışında durdurdum.

- Mesut, dedim. Seninle çok önemli bir konuyu konuşmak istiyorum. Selmanur'la birlikte bize zaman ayırır mısın?

Kalbim o kadar müthiş bir heyecanla çarpıyordu ki, son kelimeyi ağzımdan zor çıkardım.

Mesut biraz düşündü,

- Ne konuda konuşacağız? Dedi. Gözlerinin içine bakarak:

- Önemli bir konu, demekle yetindim. Anlamıştı.

- Ben henüz önemli konulara hazır değilim, dedi. Senin de üzülmeni istemem.

İçime "küt" diye bir korku düşmüştü.

- Yoksa söz veya nişan mı var?

- Hayır, henüz onları düşünmedim. Oh!.. Rahatlamıştım. Tek korkum buydu.

- Konuşmaktan bir şey olmaz, dedim. Birlikte bir çay içersek beni çok mutlu edersin.

Sanki son cümle ağzımdan yalvarırcasına çıkmıştı. Çok etkilenmiş olacağım ki, derhal gözlerim doldu.

Halime bakınca tebessüm etti. Ne kadar büyük bir istek ve arzu içinde olduğumu anlamıştı.

CANAN

169

- Peki, dedi. Yalnızca çay için kabul ediyorum.

Allah'ım dünyalar benim oldu. Sanki "Tamam seninler evlenirim" der gibi bir müjde olarak kabul etmişti bu sözü...

DÜŞÜP BAYILACAĞIM SANKİ

Nihayet rüyalarım gerçekleşmişti, düşlerim yerini buldu. Yaklaşık iki yıla yakın bir süredir, içimi kor gibi yakan bu sevda ateşini ona söyleyecek, gerekirse ona yalvaracaktım.

Ben, Mesut ve Selmanur okul kantinimizin تنها bir yerinde buluştuk.

O andaki heyecanımı, paniğimi ve içimin çarpıntısını anlatamam. Ellerim, ayaklarım titriyor, neredey-* se uçacağım sanki...

Kendimi bütün gücümle sakinleştirmeye çalışıyorum. Heyecanımı frenlemek istiyorum ama nafile...

Elimdeki çay bardağının titrediğini gören Mesut'un yüzüne tatlı bir tebessüm yayıldı. Onu fark etmek bile bana moral verdi ve beni rahatlattı.

Selmanur "Haydi, girsene konuya" der gibi bana bakıyordu.

Ama bende derman kalmamıştı ki, konuya girip, söylemek istediklerimi söyleyeyim.

Kendimi son kez toparladım. Bu ip burada kop-malıydı artık. Yoksa bu heyecanla daha fazla gidemezdim.

170

CANAN

İçimden binlerce dualar ederek söze girdim.

- Mesut, dedim. Senden randevu istememin sebebi yalnızca çay içmek değildi. Seninle önemli bir konuyu konuşmak istedik.

Ben o kadar sıkılarak kendimi paraladığım halde, Mesut ise tam tersine rahat ve soğukkanlıydı.

"Önemli konu da nedir?" diye sormasını bekledim, ama sormadı.

NİHAYET AÇILDIM

- Bahsettiğim önemli konu şu:

Artık bu yıl mezun oluyoruz. Bizleri hem iş hayatı, hem de evlilik hayatı bekliyor. Çok doğal olarak her arkadaş kendine anlaşılabileceği, birlikte hayatı paylaşabileceği münasip birilerini seçiyor. Bunun için de her kişinin dünyasında birisi yatıyor, birilerini arzu ediyor.

Sizinle tanıştığım günden beri, benim de dünyamı ve hayallerimi süsleyen erkek sizsiniz. Bu asla bir gençlik oyunu ve geçici bir heves değil. Bu benim için hayatımın en önemli meselesi. Yaklaşık iki yıldır, sizinle yatıp, sizinle kalkıyorum. Ne yapayım bu elimde değil. Sakın beni basit bir kız olarak görme... Sana olan hislerim, benim için en kutsal duygulardır.

Benim binbir güçlkle ezilip büzülerek heyecan ve ter içinde kaldığımı gören Mesut araya girdi.

- Kendini o kadar yorma Canan, dedi. Senin ciddî ve samimi olduğunun farkındayım. Bunu şimdi,

CANAN

171

bugün de öğrenmiş değilim. İlk tanıştığım günden beri biliyorum.

Ayrıca yalnız bana olan hislerini değil, fikirlerini, görüşlerini, hayat anlayışını ve geçmişini de biliyorum.

İtiraf edeyim ki, senin bu yoğun duygularına karşı bende de aynı duygular oluştu. Siz beni unutmadınız da ben sizi unuttum mu sanki?..

Siz hem güzel, hem gösterişli, hem samimi, hem de zeki bir kızsınız.

Ama bu evliliğin birçok güçlükleri var.

İşte o anda yıkıldım. Sanki övgü dolu sözler "Teklifini kabul ediyorum" şeklinde bitecek sanmıştım.

Heyecan ve telâş içinde.

- Nedir? Diye atıldım.

- Seninle dünyalarımız çok ayrı... Senin hayata bakış açın, hayattan beklentilerin, isteklerin çok farklı...

Seninle bir araya gelirsek, sana yazık olur, seni bu halimle mutlu edemem. O zaman çok üzülürüm.

Yalvarmaya başladım:

- Her şeye razıyım, her isteğine boyun eğirim. Her dediğini yerine getiririm, diye atıldım.

MESUT DİRETİYORDU

- Bu o kadar kolay değil... Birlikte bir dünya kuracağız. Benim isteklerim altında ezilmene

172

CANAN

dayanamam. Senin isteklerin de bana ters gelir. Dolayısıyla bu evlilik yürümez.

Sen çok güzel bir kızsın. Gönlünce yaşamak istiyorsun. Sen daha iyilerine, daha zengin ve şöhretli insanlara lâıksın.

Görüyorsun ki ben dine bağı, kendi dünyamda bir insanım. Sen ise gezmeyi, tozmayı, eğlenmeyi, gününü gün etmeyi seven birisisin. Bu iki farklı dünya nasıl olup da uyuşabilir?

- Ben kendime taze bir sayfa açtım, dedim. Senin bildiğin Canan yok artık. Şimdi karşında oturan Canan senin dünyanı zevkle, hasretle ve aşkla yaşamak istiyor. Senin isteklerini bir köle gibi yapmaya hazırım. Senin felsefen ve görüşlerin benim için de mukaddestir. Ne olur beni bu şekilde değerlendir.

- Bu söylediklerin bu anın duygularıyla ifade edilmiş kelimelerdir. Gerçek hayat başlayınca, rüya bitince bunların hiçbirisi kalmayacaktır.

Kendini yorma, bu iş olmaz.

BEN AĞLIYORDUM

Bu son söz sanki ömrümün son anı olmuştu. Et-rafımdaki her şey dönmeye başladı. Kendimi, kendi dünyamda kaybediyordum.

Ve son bir hamleyle şansımı denemek için ağlamaya başladım.

- Yemin ederim ki, anlattıklarım doğru, dedim. Eğer seninle evlenemezsem bu benim ölümüm olur.

CANAN

173

Bunu böyle bilmeni istiyorum. Ne olursun hemen "hayır" deme... Biraz düşün. Yoksa buna dayanamam...

Mesut bir müddet sustu. Beni alttan alttan acı dolu bir tebessümle izledi.

- Peki, dedi. Senin dediğin gibi olsun. Madem ki bu konu senin için bir hayat meseli... O zaman bu probleme birlikte çözüm arayalım.

Aman Allah'ım! Bu ne müthiş bir müjdeydi. Sanki idam edilmek üzere olan bir mahkûmun bir emirle affedilmesi gibiydi. Neredeyse eline kapanacaktım, ayaklarını öpecektim.

Mesut, bir adım daha atarak.

- Haydi Canan, dedi. kendine gel artık. Sil şu gözyaşlarını bak herkes bizi izliyor.

Madem sen beni bu kadar sevdiysen, benim için de sevmeye lâıık bir kız demeksin.

Uçtum sanki... Uçtum... İşte asıl müjdeydi bu. Ne yapayım şimdi? Bu müjdeyi sanki herkesle, bütün dünyayla paylaşmak istiyordum.

O gün hayatımın gününü yaşamıştım. Deyim yerindeyse öldüm, öldüm dirildim.

RÜYALARIM GERÇEKLEŞTİ

Nişanlandım Mesut'la... Bu benim en büyük mutluluğum, sevincim ve sürurumdu. O gün bana dünyaları bağışladılar. Beni sanki dünyanın padişahı, sul-

174

CANAN

CANAN

175

tanı yaptılar. O gün kalbim mutluluk çğlıklarım duymayan kalmadı. Atmosferden gezegenlere kadar herkes, öksüz ve yetim Canan'm sevincini paylaşmıştı.

Rabbim en büyük dileğim, en büyük isteğimi kabul etmişti.

Ama Mesut'un ailesi buna razı olmadı. Onlar da Mesut'u bir akrabasıyla evlendirmek istiyorlarmış. Buna öyle karşı çıktılar ki, Mesut'u evlâtlıktan reddetme tehdidinde bile bulundular. Ama Mesut beni bırakmadı, güçlülere birlikte göğüs germeye karar verdik.

Arük ben eski Canan değildim.

Mesut'un dünyasına girmek, onun fikir ve görüşlerini dinlemek bana yeni ve mutlu bir dünya oluşturmuştu.

Geçmiş hayatıma tövbe ettim. Artık benim için sigara, içki gibi alışkanlıklar bitmişti.

Namazlarımı kılıyor, Allah'a iyi bir kul olmaya çalışıyordum. Çünkü Yüce Allah bizlere her istediğimizi vermişti. Şimdi ben de bu merhametli ve cömert Rabbimin emirlerine uyup, O'nu memnun etmeliydim.

İkimizin de tayini bir vilayete yapıldı. Ayrıca aynı ilçede, aynı okula verdiler. Orada evlendik. Mutluluğumuzu ifade edecek bir kelime bulamıyorum. Sanki tam anlamıyla bir cennet hayatı yaşıyorduk.

Mesut'la her gün Risale sohbetleri yapıyor, kitap okuyor ve Rabbimin rızasını kazanmaya çalışıyorduk.

Ben çevredeki hanımlarla, Mesut da erkeklerle ilgilenip, onlara dinin ve imanın güzelliklerini, kulluğun huzur ve hazzını anlatıyorduk.

Hem Mesut, hem de ben kendimi öğrencilerimize adamıştık. Yokluktan, acıdan, problemlerden gelen ben, özellikle de fakir öğrencilere elimden geldiği kadar yardım ediyordum. Zaten Mesut'un de hayatı benim gibi yokluk ve fakirlik içinde geçmişti.

Mütevazı yuvamızda mutluluk rüzgârları esiyor, huzur iklimi yaşanıyor.

Gün geçtikçe Mesut'a olan aşkım daha da şiddetleniyordu. Meğer ki, ben gerçekten dünyada melek gibi bir erkekle evlenmişim. Allah bunu bana bir ikram olarak sunmuştu.

Onunla aynı okulda olmamıza rağmen 40 dakikalık derslerde bile Mesut'u özlüyordum. Teneffüs zili çalar çalmaz onun yanına koşuyor, yıllarca hasret kalmış gibi özlemimi gideriyordum.

İnanıyorum ki çevremde Mesut'dan başka hiç kimseyi göreceğim halde değildim. Benim için dünyada yalnızca o vardı. Mesut ve aşkı... İçimi her gün tatlı bir sıcaklıkla ısıtan, bana hayat veren o ebedî sevgisi ve aşkı...

Yüce Allah, bir yıl sonra bize bir erkek evlât verdi. Mesut'un bütün ısrarlarına rağmen onun da adını Mesut koyduk. Yalnızca bir isim ekledik, Mesut Said... Sanki başına gelecek olan felâketleri biliyor-muşçasma...

MATIMIN CENNETİ,

BİR ANDA CEHENNEME DONDU..

FN

Üyalanımda gördüğüm, ancak hayalini kurabildiğim sevdam nihayet gerçek oldu. Tam bir cennet hayatının büyüünde başım dönerken, hiç aklımda olmayan bir felâket geliverdi.

Artık ben nasıl yaşayabilirdim? Ya Rabbi ne olur, al şu emanetini.

;**

İMTİHANIN EN DAYANILMAZI

Mesut Said'in bir ayı yeni dolmuştu. Ben doğum izninde evdeydim. Mesut da okuldaydı.

O sabah beri içimde tarifsiz bir sızı vardı. Adını koyamadığım bir acı, sanki içimi yakıyordu.

Meğer ki bütün bunlar sebepsiz değilmiş.

Şunu çok iyi anladım ki, dünyanın cenneti olmuyormuş. Başka bir ifadeyle dünyada cennet bulun-

muyormuş. Tam rahata erdim, tam mutluluğu yakaladım derken bir başka problem, bir başka sıkıntı çıkıyordu karşıma...

Anlaşıyor ki burası imtihan dünyası... İmtihan demek de, sürekli olarak kulun engellerle, manialarla dertlerle ve acılarla sınanması demektir. Tabî ki bazen de mutluluk, şöhret, zenginlik ve güzellik en büyük imtihanı oluşturuyordu.

Biz de bir kulduk, bizim de imtihanımız bitmemişti. O rüyalar alemimiz, o sihirli mutluluğumuz, o doyumсуз sevdamız, aşkımız uzun sürmedi...

Dünyadaki tek tesellim, tek sürür kaynağım ve tek arkadaşım Mesut SaidTe eğleniyordum. Ona olan annelik sevgimle güzel dakikalar geçiriyor, onunla oy-

180

CANAN

nuyor, onu doyasıya seviyordum.

Kendimi o dayanılmaz evlât sevgisine öylesine kaptırmıştım ki, dışarıda bir takım sesler gelmeye başladı.

Araba gürültüleri, bağırmalar, çığlıklar...

- Kavga mı var? Ne oldu? Dedim kendi kendime...

Başıma gelecek olan felâketten habersiz çocuğu tekrar yatırdım. Dışarıya çıktım...

Evin önünde tam bir kargaşa vardı. Bir ambulans yanaşmış, baküm Mesuf un arkadaşları, komşular ve bazı tanıdıklar ambulansın etrafında koşturuyor. Ama hepsi de feryat figan, ah vah içindeler...

İlk anda hiçbir şey anlamadım. Dünyamı karartacak olaydan habersiz, önümdeki kalabalığın telâşına bir mana vermeye çalışıyordum.

Baktım benim arkadaşlarımdan Elif Hanım koşarak yanıma geldi. Benzi sapsarı, sanki çok acı bir olayın şokunda henüz kendine gelmiş gibiydi.

Bu heyecan ve telâşını görünce:

- Ne oldu Elif Hanım? Diye sordum. Daha fazla dayanamadı, boynuma sarıldı...

- Gün sabır günüdür, sabır anıdır. Allah'a dayan, O'na yönel. Çok büyük bir imtihandır bu...

Bir taraftan hıçkırıklarla ağlıyor, bir taraftan da beni içeri çekmeye çalışıyordu.

İçime "küt" diye bir korku oturdu. Sanki bir şimşek saçlarımdan girdi, bütün vücuduma yayıldı. Bir

CANAN

181

anda her taraftan alev topuna döndü.

Adımı koyamamakla birlikte, Mesut'la ilgili acı bir olayın olduğunu anlamıştım.

Telâş içinde bağırdım:

- Ne oldu Allah aşkına? Anlat, ne oldu?

Elifin anlatacak mecali ve takati bitmişti. Zaten anlatmasına da gerek kalmamıştı. Bir sedyenin eve doğru geldiğini görünce yerimden bir ok gibi fırladım.

Âdeta kendimi yırtarcasma, paralarcasma bağırdım.

- Mesuf uma bir şey mi oldu?

Sedyeyi sağdan soldan tutmuş olan arkadaşlarının gözlerinden yağmur gibi inen yaşları görünce, o anda dünyam durdu. Her şey durdu. Sanki zamanı kaybettim. Kimim? Neredeyim? Bütün bunların anlamı ne? Bir anda kendi içimde yandım, kül oldum.

Bunun adı acı, elem, dert falan değildi. Bunun adı sıradan felâketler de değildi. Bu öylesine bir ölüm, bir ayrılık da değildi.

Bu benim lime lime doğranmam, ruhumun kopması, vücudumun parçalara ayrılması, hayallerimin, ümitlerimin bir anda alevler içinde yanması demektir.

Kimseyi duymuyordum, kimseyi görmüyordum. Karşımda Mesuf'un tatlı gülümsemesi dışında hiçbir şeyi hayal edemiyordum.

Kendimi ne kadar kaybettiğimi bilmiyorum. Baygınlığımın ne kadar sürdüğünü de bilmiyorum. Ah

182

CANAN

bir uyanmasaydım, bu uykudan ne olurdu. O olayı, acıyı yeniden yaşamayasaydım ne olurdu?

Kendime geldim, gelmez olaydım. Artık Mesut'suz Canan diye bir kimse yoktu, bu dünyada... Onun cansız cesedi, hissiz ruhu, taş kesilmiş hayalleri vardı.

Mesut, arkadaşlarıyla birlikte, ilçede vefat eden bir kişinin evine taziyeye gidiyorlar. Ev biraz ilçenin dışındaydı. Gelirken de tehlikeli bir köşede, bir yük kamyonuyla çarpışıyorlar.

O esnada Mesut arkadaşına ölümün güzelliğini ve ahiret inancını anlatıyormuş.

"Ölüm insanları sevdiklerine, dostlarına götürür. Ölüm, insanların sevgilisi Peygamber (asm)'a kavuşturur. Ölüm hayat yükünden bir terhistir." Diye arkadaşlarıyla sohbet ediyormuş.

Tam o esnada çarpmış kamyon.

Arkadaşının anlattığına göre tam çarpışma esnasında Mesut:

- Ya Rabbi sana geliyorum. İmana şahit ol, diye bağırır.

Tüketti, bitirdi, bu acı beni... Yerleri tırmaladım, kafamı duvarlara vurdum. Binlerce kez haykırdım Rabbime:

- Ne olur beni de al. Beni onsuz bırakma, diye.

Almadı, alır inşallah. Onun rahmetinden ümit kesilmez.

Acı dolu bir hayatın sonunda bir cennet iklimi

CANAN

183

yakalamıştım. Ama çok kısa sürdü, bir anda o cennet hayatım cehenneme döndü.

Mesut'un aşkına, sevdasına, yokluğuna nasıl dayanılır? Eğer şu anda her zerrem dile gelse, alev alev yandığımı görürsünüz. İçimdeki kor hiç ama hiç eksilmedi.

Mesut Said'ime sarıldıkça, Mesut'un kokusunu hissediyorum. Zaten tek yaşama sebebim o... Yoksa bu hayatta göreceklerim her şeyi gördüm.

Her gün Mesut'un ruhuna Kur'an ve Cevşen okuyorum. Her gün onu ziyaret edip, gözyaşlarımı akıtmaya devam ediyorum. Yandaki yeri boş bıraktım. Yerimi hazırlattım onun yanına... Benim için ona kavuşmak en büyük hasrettir, en büyük sevdadır.

Allah razı olsun iman ve Kur'an kardeşlerimden... Beni yalnız bırakmıyorlar. Sürekli Kur'an sohbetlerine çağırıp, rahatlamamı sağlıyorlar.

Mesut'un arkadaşları her ihtiyacımı görüyorlar. Sanki melekler gibi etrafımda pervane oldular.

Henüz Mesut'u kaybedeli, bir yıl olmadı. Acısı gittikçe artıyor. Yıllandıkça fazlalaşıyor. Tabii çok gelenlerim, isteyenlerim oluyor, evlilik için... Hepsini de kovuyorum. Mesut'un emanetine, onun hatırasına nasıl el sürdürebilirim. Beni nasıl bıraktıysa, ona öylece koşacağım, kavuşacağım.

Canan Hanımın anlattıklarını dinlemek, onun hâlâ nasıl yanıp tutuştuğunu görmek bizleri de tek kelimeyle yakıp, bitirmişti. Bu hayat serüveni kar-

184

CANAN

şısında dilimiz tutulmuştu. Hayret ve şaşkınlık içindeydik.

Canan Hanımın gözyaşlarıyla anlatırken bizler de gözyaşlarıyla dinledik, notlarımızı aldık.

Bir an bu sohbetin bitmesini istiyordum. Çünkü artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Bu acılara bir insan nasıl dayanabilir? Diye hayretler içindeydim.

Ama ondaki iman, ondaki sevda ve aşk onu ayakta tutmuştu.

Canan Hanım rahmetli Mesut beye olan o temiz, o duru ve ölümsüz aşkını dinledikçe "aşk" diye ette-kemiğe sarılanlar geldi aklıma... İşte gerçek bir aşk hikâyesi vardı burada... Hiç de Leyla ile Mecnun'u, Kerem ile Aslı'yı aratacak cinsten değildi.

NE OLUR MESUT'UMA DUALAR EDİN

Canan Hanımdan müsaade istediğimde son sözü şu olmuştu.

- Ne olur Mesut'uma dualar edin. Namazlarınızda onu anmayı unutmayın.

Tam ayağa kalkmıştık ki, bir soru geldi aklıma:

- Onu hiç rüyanızda görmediniz mi? diye sordum.
- Onun rüyasını görmediğim bir gece geçirmedi ki, diye cevap verdi.
- Peki neler görüyordunuz?
- Her rüyamda beni teselli ediyor. Sabret çok yakın-

CANAN

185

da geleceksin, diyor. Ama ne kadar yakın olduğunu da söylemiyor.

İşte benim tek direncim, tek tesellim bu... Bir an önce Mesut'uma kavuşmak...

Karşımda hayatın acımasız darbeleri altında dimdik ayakta kalmış ve eşini ölesiye seven bir Allah dostu, bir iman abidesi vardı. Sevda masallarını geride bırakacak olan bu aşk öyküsü, Allah için sevmenin en çarpıcı bir sembolü durumundaydı.

"Aşk" diye ete-kemiğe sarılanlara meydan okuyan, hakiki ve ebedî aşkın nasıl olmasını gösteren bu Canan Hanımın aşkı, dünya durdukça yaşayacaktı.

Kucağında bir nur topu gibi evlâtle, sanki çıkıp gelecekmiş gibi Mesut Beyin yolunu gözleyen bu hanım bizlere öyle bir hayat dersi verdi ki, âdeta kendimizden geçtik.

Sevginin, aşkın ve ebedî dostluğun canlı bir misaliydi. Bunun için de "ölümü" ekmek, su gibi arıyordu. Biliyordu ki, "ölüm" ebedî dosta kavuşmak için bir binek, bir biletti. Zaten onun kalbi de her an bunun için atıyordu.

Her Allah dedikçe, her ahiret dedikçe ve her Mesut dedikçe o gözlerindeki akan yaşlar, ruhunda esen fırtınayı ve yanan sevdayı dile getiriyordu.

Canan Hanım ebedî bir yolculuğa hazırды. Rabbine kavuşmak, Rasulullah'm manevî kucağına atılmak ve içini bir kor gibi yakan aşkı, Mesut Beye gitmek... Onun dayanılmaz bir arzusuydu.

186

CANAN

Önünde seccadesi, elinde Kur'an'ı, dilinde şehadet ve kalbinde o müthiş inancıyla bu sefere hazırды. Hem de öyle bir hazırды ki, daha ölmeden, Mesut Beyin yanına kendisi için yaptırdığı kabrine her gün gidip, o manevî âlemlerle kucaklaşıyordu.

Ah Canan Hanım ah... Senin bu ölmez ve dillere destan sevdanı, bir nebze de olsa, aşkı ayağa düşürenler, "aşk" diye ete-kemiğe sarılanlar aıllayabilseler. Eminim ki, onların da dünyaları değişir.

Önünde saygıyla, gözyaşlarıyla ve büyük bir hürmetle ayrıldığımız Canan Hanımın bu aşkı ve sevdası bir efsane gibiydi. Bu dünya durdukça da yaşayacaktı.

Yoklayın kalbinizi; Allah için sevmenin, Allah için çalışmanın ve Allah için yaşamının neresindesiniz? O büyük yolculuğa ve o büyük mahkemeye ne kadar hazırsınız?

Unutmayın! Her an çağrılabilirsiniz.

HALİT ERTUĞRUL'A NASIL ULAŞABİLİRSİNİZ?

Yazarımız okuyucularıyla iletişim kurmaya büyük önem veriyor. Kendisine ulaşmak isteyenler mektup, e-mail ve telefonla irtibat kurabilirler.

e-mail: halit1956@ttnet.neUr.

Mektup Adresi:

Halit Ertuğrul

Sanayi Cad. Bilge Sk. No: 2 34530

Yenibosna/İstanbul

AYSEL

192 sayfa

Halit Ertuğrul, her gün sayısız mektuplar alan bir yazar. Bu mektuplarda müthiş olaylar, çeşitli anılar ve dönüş hikâyeleri yer alıyor.

Mektuplar; başı boş, perişan, bitkin ve günahlara bulanmış hayatların nasıl kurtulup, imanla buluştuğunu, yüreklerin

nasıl huzurla dolduğunu ve gözlerin nasıl yaşlar döktüğünü dile getirmektedir.

Elinizdeki AYSEL isimli kitap da, böyle bir mektuptan oluşuyor.

Öksüz ve yetim kalmış, yetiştirme yurdunda büyümüş, insafsız insanların ve art niyetli kişilerin elinde gençliğini harap etmiş bir genç kızın, akılları durduran hayat mücadelesi ve sonunda amansız kanser hastalığı...

İntihar edip, kurtulmayı isterken, gönlüne doğan, içini aydınlatan iman ışığıyla müthiş bir dönüş, ibretli bir son...

İnsan ilişkilerini, gençlik problemlerini, toplumsal yozlaşmayı sorgulayan bu kitap, intihar etmek üzere olan bir kızın kurtuluşunu anlatmaktadır.

AŞK BÖYLE YAŞANIR

Halit Ertuğrul

160 sayfa

"Aşk", baş tacı edilecek, kalbin en temiz yerinde saklanacak bir duygu iken; maalesef onu ayağa düşürenler oldu.

Aşklarını ayağa düşüren insanlar ise, ne yazık ki kendileri de ayağa düştü.

"Aşk" diye ete-kemiğe sarılanlar, "aşk" diye her türlü değerleri ayaklar altına alanlar, aşktan nasipsiz insanlardır.

Çünkü aşk insan ruhunu temizler, olgunlaştırır, kişiyi ulvi duygularla donatır.

Günümüz insanının ve özellikle de günümüz gençlerinin en fazla problem yaşadığı konuların başında "aşk" gelmektedir.

"Aşk Böyle Yaşanır" kitabı; "aşk" diye yanlış ilişki içinde olan ve çok zaman da bu uğurda kişilik değerlerini yitiren bazı insanlara örnek olması, dileğiyle hazırlanmıştır.

Bu kitap; baştan sona kadar yaşanmış ve nefes kesen ibretli olaylarla doludur.

GENÇLİK MEKTUPLARI

Halit Ertuğrul

256 sayfa

Gençlik Mektuptan!

Gençlik Mektupları, gençlerden Halit Ertuğrul'a gönderilen mektuplardan bir derleme...

Halit Ertuğrul, mektuplara cevaplar veriyor, dile getirilen problemlere çözümler sunuyor, gençlerin derdine derman olmaya çalışıyor..

Halit Ertuğrul, sadece bir yazar değil. O bir öğretmen ve gençlerin dilinden iyi anlayan dert ortağı bir dost.. Gözyaşlarına da, sevinçlere de ortak olmaya çalışan bir eğitimci...

Bu yapısı eserlerine de yansıdığı için, okuyucularla aralarında sıcak bir bağ kuruluyor ve sonuçta okuyucuların içten mektuplarından oluşan eserler de kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Gençlik Mektupları, gençlerin Halit Ertuğrul'a gönderdiği ibretli ve düşündürücü mektuplar...

Gençlerin aşklarını, ümitlerini ve yaşadıkları ibret dolu olayları konu alan Gençlik Mektupları, her gencin ibretle okuyacağı ve yararlanacağı bir kitap..

Gençlik Mektupları, gençliğin sesi.. Gençlik Mektupları, gençliğin eseri..

HALİT ERTUĞRUL

KENDİNİ ARAYAN ADAM

Halit Ertuğrul

128 sayfa

Kendini Arayan Adam, yaşanmışın romanıdır. Aynı zamanda inançsız ruhlarda saklı kuşkuların, açmazların, sıkıntıların ve inkârdan kaynaklanan bunalımların da hikâyesi.

Kendini Arayan Adam,

yazarımızla tanışıyor. Kuşkularını, tereddütlerini açıyor. Aralarında geçen tartışmalar sonucu nihayet İslâmı kucaklıyor. İslâmı kucaklaştığı yerde huzurla tanışıyor.

Sonuç: Bir hayatın daha mana kazanması. Ve inkârla geçen bir ömürde kaybedilen güzelliklere ulaşma gayreti... İnsanın insana sunabileceği en iyi eser yine insansa, bu kitap, bir insanı kazanmanın metodunu sunuyor.

Kendini Arayan Adam; insanca tereddütlerin yumak yumak işlendiği gerçek bir hayat hikâyesidir.

YAYINLARI

Tel: (0212) 551 32 25

KİTAP OKUMADA YENİ TEKNİKLER

Halit Ertuğrul

208 sayfa ;

BAŞARILI BİR HAYAT İÇİN

Kitap Okumada Yeni Teknikler

Günümüzde birçok insan, kitap okuyamadığından şikâyet etmektedir. Bazı insanlar da, okumak istedikleri halde bir türlü başlayamadıklarını, başladıkları zaman da sürdüremediklerini ifade etmektedir. Yani, düzenli ve devamlı kitap okuma alışkanlığı bir türlü oluşmamaktadır.

İstenildiği halde, kitap okuyamama problemi, yeteneklerin sınırlılığından değil, bu yetenekleri yeterince kullanamamaktan kaynaklanmaktadır.

Halbuki, bilgi ve kültür sahibi olmak, doğru düşünmek, güzel konuşmak, açık ve tesirli yazmak isteyen herkesin başvurabileceği ilk ve en önemli kaynak, kitaptır.

Halit Ertuğrul'un kaleme aldığı 'Başarılı Bir Hayat İçin Kitap Okumada Yeni Teknikler', kitaba olan ilgiyi artıracak, okuyamama problemi olanların derdine derman olacak türden bir eser.

Kısacası, bu kitabı okuduğunuz zaman kitabı keşfetmiş ve kitap dolu bir dünyayı tanımış olacaksınız.

Halit Ertuğrul _ Canan

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yüklelediğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden

Görme Engelliler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahafklar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çoğalır

Yaşar Mutlu

İlgili Kanun

5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yer alan "EK MADDE 11. - Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail

alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı

Ankara

Bu kitaplar hazırlanırken verilen emeye harcanan zamana saydı duyarak

Lütfen Yukarıdaki ve Aşağıdaki Açıklamaları Silmeyin

bu kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

bu kitabı kimler Taradıysa çok teşekkür ederiz

Halit Ertuğrul _ Canan